

ЛИНЕ КОБЕРЬБОЛ ВЛАСТТА НА МУЗИКАТА

Част 2 от „W.I.T.C.H. приключения“

Превод от датски: Светлана Комогорова, 2003

chitanka.info

ОТДАВНА, МНОГО ОТДАВНА...

... Когато Вселената била съвсем млада, духове и твари живеели под едно небе. Имало само един Свят, само едно огромно царство, управлявано от Природата. Но Злото влязло в този Единствен свят и се настанило в сърцата и умовете на духовете и тварите. Единственият свят се разпаднал на много части. Царството било разделено между тези, които искали мир, и онези, които живеели, за да властват над другите и да им причиняват болка. За да пази и защитава Доброто в световите, в самото сърце на безкрайността била издигната могъщата крепост на Кандракар.

Там бди Съборът на силните духове и твари, а над всички тях стои Оракулът. Неговата мъдрост е жизненоважна — понякога Кандракар е последната преграда пред Злото.

В смутни времена Кандракар може да намери Пазителите на неподозирано място, а избраните да бъдат пет наглед обикновени момичета...

Пазителките на Кандракар

Ирма властва над Водата.

Тарани подчинява Огъня.

Корнелия контролира силите на Земята.

Хей Лин владее Въздуха.

А *Уил* е пазителката на Сърцето на Кандракар — скъпоценност, която концентрира в себе си силата на четирите стихии (Вода, Огън, Земя, Въздух) и ги превръща в абсолютна природна енергия.

Уил, Ирма, Тарани, Корнелия и Хей Лин — пет момичета, чиито инициали се сплитат в думата W.I.T.C.H.^[1]

Уил, Ирма, Тарани, Корнелия и Хей Лин — заедно те са групата УИЧ, петте млади Пазителки на Кандракар.

[1] WITCH — магьосница (в превод от английски език). ↑

1. НАГРАДАТА „БЕСИ“

Сърцето ми тупкаше като лудо.

— Не мълдай! — изфъфли Хей Лин с пълна с карфици уста. — Осен ако не ифкаф да накапеш с кфъф телия си кофтум.

Лесно ѝ беше да го каже. Нямаше тя да си отваря устата там, отпред, за да грачи текста. Всичко, което трябваше да прави, бе да думка по барабаните. Тъй де, това всеки го може, нали? Като в стария виц: как се нарича онзи, дето все се мотае с музиканти? Отговор: барабанист. Сетих се за него, но реших, че ще е по-добре да не ѝ го разказвам точно сега — иначе като нищо щях да прокървя тук-там. Тия карфици изглеждаха доста остри.

— Кой ти харесва повече — този или този? — попита Уил, като надникна в съблекалнята, която използвахме за гримьорна. Държеше два сини филтъра за прожектор, които ми изглеждаха напълно еднакви.

— Левият — отвърнах.

Уил се озадачи:

— Сигурна ли си?

— Не съм. Съвсем еднакви са.

— Защо тогава каза „левият“?

— Защото поиска мнение.

Уил ме погледна така, сякаш ме мислеше за луда.

— Виж, каквото и да направиш, сигурна съм, че ще е чудесно — рекох. — И благодаря за помощта.

Тя се грижеше за осветлението и звука по време на нашето изпълнение. Всъщност за осветлението и звука на цялото събитие.

— Моля — отвърна Уил.

Но докато излизаше, забелязах, че леко поклаща глава, все още притеснена за душевното ми здраве.

В училище „Шефилд“ щеше да има надсвирване на групи, каквото се провеждаше кажи-речи всеки месец. И ако това беше обикновено надсвирване, сега щях да съм си вкъщи, най-вероятно под душа, щях безгрижно да планирам какво да облека и да се чудя кой ли

ще свири. Вместо това стърчах тук с трепереща ледена буца там, където обикновено се намира стомахът ми, убедена, че ще забравя текста или ще пея ужасно фалшиво. И на всичкото отгоре ще получа отравяне на кръвта от убождане с карфица, ако Хей Лин не приключи скоро с това шиене. И все пак коя ли умна глава бе родила тази идея?

Ами... всъщност моята.

„Джейд сисърс“ тогава ми се струваше прекрасно хрумване. Кара от моя клас е наистина добра китаристка. Като я погледнеш, не ѝ личи — кротко тъмнокосо момиче, което по-скоро би ходило всяка седмица на уроци по пиано при някоя възрастна учителка по музика. Но когато включи китарата на брат си и удари жица, би могла да понаучи на това-онова повечето момчешки групи. Приятелката ѝ Фиона, жизнено момиче с много къса и много светла коса — май я изрусяваше, — пожела да свири на баса. Моят глас си го бива, а и обичам да пея. Пък Хей Лин, освен дето щеше да свири на барабани, е необикновено изобретателна и ни измисли тези направо страхотни костюми. Така че поне щяхме да изглеждаме добре — ако полата ми не се свлечеше до глезените, след като задният шев се пръсне. Или Хей Лин поначало ми я беше ушила леко тесничка, или малко бях понапълняла през последните седмици. Знаех в кое от двете бих искала да повярвам, но бях наясно и кое е по-вероятното. Защо ли пицата е толкова вкусна?!

Така че, както вече казах, навремето идеята ми изглеждаше добра. Започнахме да репетираме заедно и според мен звучахме съвсем сносно. Затова записах бандата ни за надсвирването този месец. Кой знае? Можеше да се класираме втори или трети. Можеше дори да спечелим „Беси“ — наградата за най-популярна група на вечерта. Макар че, ако бъдем честни, щеше да участва поне още един състав, доста по-добър и къде-къде по-опитен от нас — „Кобалт блу“.

— Време е да излизате на сцената — обяви Корнелия и сложи още мъничко руж на Кара.

Сега вече гримът ѝ беше свършен — повечето големи модни компании сигурно с радост биха наели Корнелия за стилист, помислих си аз. Много мило от нейна страна, че ни помагаше. Всъщност беше много мило от страна на всичките ми приятелки от УИЧ... В края на краищата „Джейд сисърс“ и надсвирването нямаха нищо общо с това, че сме Пазителки на Кандракар. Но май съвместното спасяване на

някой и друг свят и победата над някое и друго чудовище допринасяха за укрепването на дружбата. Разбира се, ние сме много различни — че какво друго да очакваш от повелителките на Огъня, Водата, Въздуха и Земята и от Уил, която властва над абсолютната природна енергия? Но когато използваме магическите си сили заедно, всички ние ставаме едно много сплотено цяло. Предполагам, че нещо от тази цялост се процеждаше и в нашето не-магическо всекидневие.

— Запомни, че в третия куплет е „нежна като дъжд“ — измърмори нервно Тарани, — а не „нежна като сълза“. Променихме го, нали помниш?

— Да, да — успокоих я аз. — Знам.

Двете с Тарани заедно написахме текста на нашата песен. Не й казах, че дали ще изпея „сълза“ вместо „дъжд“, в момента е последната ми грижа. Беше ме страх до смърт да не забравя целия трети куплет.

— Готово — заяви Хей Лин и скъса конеца. — Така ще издържи!

— Ако не дишам... — смънках аз. Никаква пица повече до края на месеца!

Хей Лин ми пусна една от онези лъчезарни и заразителни усмивки, на които бе невъзможно да не се усмихнеш в отговор. Много я биваше. И рече:

— Ще се справиш чудесно!

Защо тя не беше нервна? Изглеждаше така, сякаш това е най-щастливият миг в живота ѝ.

И тогава си казах — ами защо пък не! Правехме го за забавление в края на краищата. И щяхме да изглеждаме страхотно на сцената — с тези лъскави нефритенозелени поли и къси бели потничета с мъниста и ресни, избродирани с мънички зелени кристалчета, които в момента хвърляха зелени отблясъци по белите врати на съблекалнята. Стомахът ми се сви, но вече от очакване, а не от ужас.

— Хайде, момичета — подканих ги аз, като разрошвах косата си. — Време е за шоу!

Залата вече беше пълна с ученици от „Шефилд“, които разговаряха възбудено и поздравяваха приятелите си, сякаш не ги бяха виждали поне година. Изобщо да не споменаваме, че са седели заедно в час по география същия следобед. Уил беше на пулта и палеше и гасеше прожекторите — проверяваше всичко за последно.

— Ето ги „Кобалт блу“ — посочи Фиона и внимателно прокара ръка през русата си, та чак бяла коса. — Хей, Уил... Мат изглежда доста готин днес, не мислиш ли?

Мат винаги си изглеждаше доста готин, ако питате Уил. И, нека бъда честна, ако питате повечето момичета от нашия клас.

Уил, разбира се, се изчерви.

— Ами... не е лош — съгласи се тя, не много високо.

Мат се приближи до нас.

— Успех! — пожела ни той. — И благодаря, че се погрижи за техническата част, Уил. Осветлението е направо страхотно!

Той я потупа леко по рамото. И в същия миг половината прожектори угаснаха.

— Опа! — възкликна Мат — Аз ли направих нещо?

— Не — измънка отчаяно Уил, като нервно усукваше кичур коса. — Аз такова... трябва да проверя бушоните...

Едва потиснах усмивката си. Магическата стихия на Уил е енергията и тя има особена връзка с всичко електрическо. Това, разбира се, я прави великолепен техник, но и означава, че електрическите вериги са много чувствителни към промените в настроението ѝ.

Само за няколко минути тя оправи прожекторите и после госпожа Никърбокър, нашата директорка, излезе на сцената.

— Добре дошли! — изгърмя гласът ѝ. Беше застанала твърде близо до микрофона. — Добре дошли на всички! Винаги е чудесно и вълнуващо преживяване да слушаме и гледаме толкова талантливи и отдадени млади музиканти! Но тази вечер е още по-особена и вълнуваща от обикновено. Имам изненада за вас: победителят днес ще спечели не само „Беси“, но и ще получи шанс да се появи в „Звезден експрес“!

„Звезден експрес“! Ръката ми подскочи към устата, но в последния миг се усетих, че ще си размажа грима. „Звезден експрес“! Телевизия. Слава. Договор за записи... Из цялата зала се понесе възбуден говор.

— О... Уха! — въздъхна Фиона. — Трябва да спечелим. Трябва да спечелим!

Веднъж годишно една телевизионна станция в Хедърфилд провеждаше конкурс за таланти. Първата награда беше договор за

записи. Но дори и самото участие... Ох! Как исках да спечелим!

— Никога няма да победим „Кобалт блу“ — отчая се Кара. — Тия момчета са прекалено добри!

— А ние какви сме? — възкликнах. — Боклук? Амадьори без грам музикален слух? Ако не друго, със сигурност сме по-хубави от тях... Ще ги бием. Само почакайте!

Госпожа Никърбокър обяви първите претенденти — три момчета, нарекли се „Спейс кейк“, с програма, която те обявиха като „отдаване на почит“ към своята любима група „Космик джам“. „Копиране“ би била по-точната дума, помислих си аз. При това — доста лошо копиране. Следващата участничка беше едно момиче от девети клас, което изпя тиха песен под акомпанимента на пиано. Беше добра, но според мен щяхме да я победим.

А после излязоха „Кобалт блу“.

О, не, помислих си аз също като Кара. Тези никога нямаше да ги победим. Хората ръкопляскаха и танцуваха по пътеките. Гласът на Мат беше мек като кадифе, където трябваше, и силен и малко грубичък в бързите части. Групата свиреше заедно отдавна, личеше си — бяха се сработили като едно цяло. И изглежда наистина се наслаждаваха, докато свиреха.

Когато свършиха, учениците свиркаха и викаха като побеснели. Нямаше съмнение кой ще спечели „Беси“. Тази година бяха печелили наградата четири пъти и ставаха все по-добри. А познайте кой трябваше да свири след тях?

— А сега, моля, посрещнете една нова група — Кара, Фиона, Ирма и Хей Лин от „Джейд сисърс“!

Заръкопляскаха учтиво.

— Готини дрешки! — провикна се някой в дъното.

Обаче да изглеждаш добре не е достатъчно, помислих си. Дори и да звучиш добре не е достатъчно. За да победим „Кобалт блу“, ни трябваше още и...

Е, рекох си. За наше щастие си имаме магьосница в групата. Всъщност две. Но не бях сигурна дали Хей Лин би одобрила онова, което смятах да направя. Карай. С мъничко късмет никой нямаше да забележи... Не че смятах да наводня залата, например — нищо чак толкова зрелищно. Беше просто въпрос на желание. На много внимателно отправено желание...

Кара изсвири нежната интродукция на китарата. *Уа-уа-ди-да-даа...* Фиона я последва с баса. Два такта по-късно се включи Хей Лин и придаде на музиката твърд, ритмичен пулс.

Добре, помислих си аз. Твой ред е — твойт ред за малко музикална магия...

Затворих очи, отворих уста, запях... и започнах да желая.

*Училището свърши,
петък вечер е сега...
Не знаех толкоз скоро,
че ще стигнем до това.
Дори не предполагах
за тези свои чувства
и вече ти ми липсваш,
и толкова е трудно...*

Бързо *ра-та-таа-раа-та-та-та-ТА* от Хей Лин, и подхванахме припева — Кара и Фиона припяваха на два гласа:

*Уоо, съботата е самотна,
уоо, а неделята е зла,
уоо, липсваш ми страхотно,
искам, искам,
искам на училище да ида...*

Получаваше ли се? Дали ни харесваха? Някои се клатеха в такт с музиката, други щракаха с пръсти и тананикаха. Получаваше се!

Време беше за солото на Кара. Поне за миг не трябваше да се притеснявам, че ще забравя текста, и можех да се съсредоточа още повече върху желанието да ни харесат. Когато Кара изсвири един особено брилянтен риф, избухнаха първите аплодисменти и се разнесоха няколко буйни подсвирквания. Пак беше мой ред:

*Да можех да купя време за нас,
ала не мога да те купя
и спомените ме пленяват,
а аз не искам да съм в плен.
И нежна като сълза, мечтата се завръща,
де да можех да заспя, ала нощта е черна също.*

*Уоо, съботата е самотна,
уоо, а неделята е зла,
уоо, друго въобще не искам —
искам, искам,
искам на училище да ида...*

Кара удари последната струна с копнеж, а Хей Лин стовари за финал палките върху чинелите. Публиката се разкрещя.

Не, не само крещяха — пляскаха, свиркаха, тропаха с крака! Харесаха ни. Страшно, страшно ни харесаха!

Улових погледа на Кара. Изглеждаше изумена и безкрайно доволна. Хей Лин, разбира се, се усмихваше като малко сияещо слънчице. Фиона ме прегърна. Отстрани на сцената виждах Корнелия да ръкопляска, вдигнала ръце над главата си, а Тарани подскачаше — беше щастлива и не я свърташе на едно място!

— Е, е — обади се госпожа Никърбокър с порозовяло лице, видимо доволна. — Е, е. Какъв дебют! Моля, гръмки аплодисменти за „Джейд сисърс!“

Всъщност нямаше нужда да го казва — повечето хора вече ръкопляскаха с всички сили. На журито не му трябваше много време, за да вземе решение.

— За страхотната песен и забележителното изпълнение — да чуем аплодисментите ви за „Джейд сисърс“!

— Успяхме! — прошепна Фиона почти срамежливо. — Наистина успяхме!

Кара пое наградата. Прегърнах Хей Лин толкова силно, че едва не я вдигнах от пода. А тълпата продължаваше да вика. Беше

страхотно. Беше бълбукащо, топло, щастливо, прекрасно, великолепно! Искрах отново. Утре. Не, веднага!

А после си помислих: ще го направим пак. В „Звезден експрес“!
Което беше даже още по-хубаво.

Много хора дойдоха да ни потупат по гърба и да празнуват заедно с нас. Чувахе се само: „Знаех си, че можете!“ и „Супер бяхте!“. Дори Мат и останалите от „Кобалт блу“ дойдоха да ни поздравят, което беше много мило.

— Спечелихте! — възкликна Тарани с леко смаян глас. — Нашата песен спечели!

— Ами да! — разсмях се аз.

— Обаче ти пак изпя „нежна като сълза“.

— Да, знам... Но всъщност не съжалявам за нищо в изпълнението си.

— Изглеждахте страхотно — рече Корнелия. — И бяхте много по-добри, отколкото на репетицията днес следобед!

— Ммм... Ами знаеш ли... когато свириш пред истинска публика, нали...

Фиона бе отворила голяма бутилка кока-кола и наливаше на всички в картонени чаши.

— Уил! — извиках аз, щом я мярнах малко по-встрани. — Ела да пийнеш с нас!

Тя вдигна очи. Държеше намотан кабел.

— Не сега — отсече малко троснато.

— О, хайде стига! Зарежи това — по-късно ще ти помогнем!

Тя се изправи бавно. Погледна ме. И в погледа ѝ имаше нещо, което поохлади радостта ми.

— Не съм убедена, че поводът си заслужава чак толкова — тихо отбеляза тя.

Все едно някой ме удари в стомаха.

— Какво искаш да кажеш?

— Много добре знаеш.

Ужасното беше, че съвсем точно знаех какво има предвид. Но се престорих, че не разбирам.

— Не, не знам.

— Мислиш ли, че спечелиха тези, които заслужават? — попита тя толкова тихо, затова ми се стори, че само аз я чувам.

— Бяхме добри!

Тя кимна.

— По-добри, отколкото днес следобед — рече тя. — Но по-добри от „Кобалт“? Не мисля.

Кипнах.

— Само защото си влюбена в Мат...

— Не съм влюбена в Мат! — сопна се тя. Бузите ѝ пламтяха. — Това няма нищо общо с Мат!

— Има и още как!

— Не. Става въпрос за измама. Да използваш магия е измама. И щом е трябвало да мамиш, за да спечелиш, то изобщо не си спечелила!

Направо ми се плачеше. Само преди миг светът беше в краката ми. А сега Уил разваляше всичко. Караше ме да се чувствам скапано.

— Ама и ти си една приятелка! — изсъсках.

Тя вирна непреклонно брадичка и заяви:

— Понякога единствено приятелите ти казват истината.

После метна кабела на рамо и си тръгна.

Хей Лин бе забелязала, че разговаряме, но не беше чула за какво.

— Какво става? — попита тя. — Защо си тръгва Уил?

— Тя... има си работа — отвърнах, като не смеех да я погледна в очите. — Хайде да се връщаме на купона.

Нямаше защо да развалям и нейното настроение. Но на мен всички прегръдки, целувки и комплименти малко ми нагарчаха. Защо ли ѝ трябваше да бъде госпожица Съвест? Така де, къде е забавата да бъдеш Пазителка на Кандракар, ако чат-пат не използваш магическите си способности за забавление?

2. „ЗВЕЗДЕН ЕКСПРЕС“

Младата, талантлива и привлекателна госпожица Ирма Леър, новата комета в небето на попзвездите на Хедърфилд, ни приема в очарователния си дом, където живее заедно с гордите си родители и напълно незабележимия си малък брат, както и с милата си костенурка Ли...

Точно в този миц докато си фантазирах, Лийфи решително ме захапа за пръста.

— Оууу! Звяр неблагодарен! Нали уж си вегетарианец!

— Ирма, какво правиш? Дори не си се облякла, а вече е почти осем и половина!

— Храня Лийфи!

Е, нямах намерение да го храня с пръста си... Майка ми ме погледна отчаяно.

— Колко време отнема храненето на една костенурка? И я се виж. Та ти още не си се събудила, да не говорим за това дали си готова за училище!

Не се чувствах нито особено будна, нито особено готова. Така е, като водиш двойствен живот. Или май бе тройствен? С „Джейд сестърс“ репетирахме винаги, когато ни се удадеше да откраднем малко време. А кой знае защо учителите продължаваха да настояват да си учим уроците и да си пишем домашните. Вкъщи имаше ужасно много скучни задължения като оправяне на леглата и изхвърляне на боклука. Много неразумно, когато е ясно, че си имаме далеч по-важна работа — но май всички възрастни наоколо бяха въввлечени в заговора „да не позволят на успеха да ни главозамае“. А на всичкото отгоре съществуваше и УИЧ. Като се сетих за това, нещичко ме жегна. Стореното си е сторено, а и Уил не е от онези, дето се цупят със седмици, дори не и с дни. На повърхността всичко вече си беше нормално. Но във всекидневието ни на приятелки и Пазителки се беше просмукало и друго. Не точно напрежение. По-скоро тя очакваше от мен да направя нещо. Да се извиня? Да призная, че съм сгрешила? Или

още по-зле — да накарам „Джейд сисърс“ да се откажат от участието в „Звезден експрес“, за да дам шанс на „Кобалт блу“?

Нямаше да го направя. Твърде силно го желяех. И не можех да оставя Кара, Фиона и Хей Лин да плащат за грешката ми. Кой знае? Може би щяхме да победим и без моята магия. Вече бяхме толкова по-добри...

— Ирма! Това е последният ти шанс или ще отидеш на училище пеша!

— Добре де, добре...

Навякох един пуловер и набързо си измих зъбите. Разни подробности като ресане и оправяне на прическата щяха да почакаат до първото междучасие. Странно, бъдещето на попзвезда оказваше ужасен ефект върху външността ми. Но все още не можех да си позволя да наема малка армия от моделиери, дизайнери и стилисти.

Успях да се класирам за часа по история — няколко секунди преди началото му. Е, ако се бях сетила да си взема и учебника... Де такъв късмет. География — вчера имахме. Английски — третия час. Математика имахме... хич не се сецах кога. Историята я нямаше.

— Пссст! — смушках Хей Лин, която седеше до мен. — Може ли да гледам от учебника ти?

Тя се надигна сепнато.

— Какво? Някой... ъъ, извинявай, какво каза?

— Хей Лин! Ти спеше!

Тя се ухили смутено.

— Не, не спях. Просто... си почивах малко. Снощи след репетицията трябваше да довърша съчинението си по английски и стана доста късно.

Съчинение по английски... Ужасно подозрение се надигна у мен.

— Кога? — попитах. — За кога е?

Хей Лин ме погледна, сякаш бях откачила.

— За днес, разбира се! Нали не смяташ, че щях да си жертвам съня, ако беше за утре?

Затворих очи. О, не. Трябваше да се опитам да надраця нещо през обедната почивка. Можех и още сега да започна, ако господин Колинс не ме гледаше...

— Ирма, можеш ли да ни разкажеш какво знаеш за Индустриалната революция?

Е, това нямаше да отнеме много време. Отворих бавно очи и срещнах очаквателния поглед на учителя по история. „Звезден експрес“, побързай, ела! Отведи ме далече от всичко това!

След всичко преживяно от нас, вероятно бихте предположили, че съм се научила да внимавам какво си пожелавам.

Денят на „Звезден експрес“. Навсякъде заети хора опъват кабели, окачат прожекторите на Стойките, говорят по мобилни телефони, монтират декори. Бях идвала в „Купола“ един-два пъти, но никога не го бях виждала такъв. Зад кулисите кипеше оживена дейност, но с всички тези празни редове огромната зала приличаше на тъмна, пуста пещера.

— Извинете — обърнах се към някакъв мъж, облечен в лъскави черно-бели панталони със змийски десен и кожено яке с ресни. — Знаете ли къде трябва да отидем? Ние сме „Джейд сисърс“.

Той се обърна бавно — вероятно за да ми даде време да се насладя на завихрянето на мънистените ресни и блясъка на обсипаните с кристали рамки на тъмните му очила. Цялостният ефект беше зашеметяващ.

— О, здравейте, сладурчета! — възкликна той. — Прекрасно е, че ви виждам. Прекрасно!

Главата му се издаде рязко напред като на атакуваща кобра и аз неволно отстъпих назад. Но той само млясна въздуха до бузата ми, а после направи същото с Хей Лин, Кара и Фиона, а след това и с Уил, Тарани и Корнелия, които бяха дошли за морална подкрепа.

— Вие сте участниците от училище „Шефилд“, нали, сладурчета? Ал Гатор от „Звездна музика“!

Той протегна ръка, сякаш целувките не стигаха. Доста влажна длан, както се оказа. Все едно докосваш хлъзгава жаба. Едва се съдържах да не се избърша в джинсите си.

— Тръгнете по този коридор и попитайте милата жена в спретнатия червен костюм. Тя ще ви обясни къде е всичко.

Очилата му се размърдаха и блеснаха — беше мярнал някого зад нас.

— Миличка! Колко прекрасно! — провикна се той и се шмугна покрай Корнелия, като подхвърли припряно — Доскоро, сладурчета!

Една наносекунда по-късно той мляскаше въздуха около една рокля, която сякаш крещеше „Правила ме е скъп дизайнер“ толкова силно, че момичето вътре в нея почти не се забелязваше.

Всички зяпнахме подире му.

— Мислите ли, че през цялото време се държи така? — попита тихо Хей Лин.

— Вероятно.

Тарани огледа неодобрително змийските му панталони.

— Този не знае ли, че мрежестите питони са застрашен вид? — изръмжа тя.

— Май не е точно от тези, на които им пука за спасяването на китовете — отбеляза Фиона. — Ал Гатор! Според вас това ли е истинското му име?

— Невъзможно! — заявих. — Няма толкова тъпи родители! Хайде, да вървим при милата жена с червения костюм. Надявам се тя поне да е по-нормална.

Както се оказа, тя беше наистина много симпатична, разумна и услужлива — показа ни къде да се облечем и ни даде програма, която включваше точки като: „пресконференция“, „грим“, „звукови проби“ и „генерална репетиция“. Най-отгоре, до името и емблемата на телевизионната компания, с големи букви пишеше „ДЖЕЙД СИСТЪРС“.

— Изглежда много... ами *истинско* — рече плахо Кара.

Кимнах. Знаех за какво говори. Бяхме тук. Това се случваше наистина. Някой ни вземаше много насериозно и ни отдаваше цялото си професионално внимание. Лека тръпка премина по гърба ми — донякъде от вълнение, донякъде от нерви.

Щом останалите влязоха в гримьорната (нашата собствена гримьорна с табела „ДЖЕЙД СИСТЪРС“!), Уил ме задържа.

— Ще използваш ли магия? — попита ме тихо.

— Ами... н-не знам — отвърнах, което си беше съвсем вярно.

През последните две седмици репетирахме здраво и бяхме много по-добри отпреди. Но тук можеше да има и групи, които са почти професионални. Как щяхме да изгледаме там, как щяхме да звучим, ако не помогнеш малко? Цял Хедърфилд щеше да ни гледа. Всички, които познавам. Не исках да сме последни. Ако се издъним, как ще погледна в очите когото и да било оттук нататък?

Уил дълго ме фиксира втренчено. Имах чувството, че почти знае какво ми минава през главата.

— Ще се справите чудесно — рече тя най-накрая. — Песента ви е хубава, костюмите ви са невероятни, а Кара е великолепна китаристка. Нямаме нужда от магия. Трябва ви само малко увереност.

— Хей, нали ме познаваш — ухилих ѝ се до уши. — Аз притежавам цялата самоувереност на света!

Но не беше така. Не точно в този миг.

* * *

Три часа по-късно вече бяхме зад кулисите. „Куполът“ беше претъпкан с народ — много повече, отколкото на надсвирването в училище. Оттам, където стояхме, всъщност не виждахме залата, но от наредените телевизионни монитори научавахме какво се случва. Навсякъде имаше прожектори и камери.

— Добре че не ни се налага да ходим, за да стигнем до сцената — измънка Кара приглушено. — Коленете ми така треперят, че краката просто не ме държат.

Въпреки грима лицето ѝ изглеждаше бледо.

Намирахме се на малка платформа, която, както ни казаха, щяла да се плъзне плавно напред, когато ни дойде редът.

— Да се надяваме, че ще се получи нещо — мрачно отбеляза Фиона.

Тя постоянно трябваше да се удържа да не пипа косата си. Бяха ѝ направили наистина суперприческа, някак си мека и стърчаща едновременно.

— Хей — опитах се да ободря всички, — спомнете си, правим го за забавление!

Първото изпълнение беше на момичето в скъпата дизайнерска рокля. Гласът ѝ що-годе ставаше, но онова, което всъщност прикова вниманието на публиката, беше начинът, по който танцува.

— Вижте я — въздъгнах аз и посочих към един монитор. — На бас, че взема уроци от петгодишна!

— Мислите ли, че трябва да си направим и хореография? — попита Фиона.

— Кога, сега ли? — намръщи се Кара. — Я не се шегувай! За това са нужни дни наред репетиции. По-добре сме си така.

— И какво точно ще правим? — настояваше Фиона.

— Каквото ни се прави — отвърна Хей Лин. — Каквото усещаме, че пасва на музиката.

Публиката явно хареса момичето и го аплодира сърдечно. Мярнах я как слиза от сцената със зачервено лице — от щастие и, както ми се стори, от облекчение. Горещо се надявах скоро и по моето лице да се изпише същото...

Минаха още две изпълнения, но никое не беше на равнището на първото. А после дойде нашият ред. Една редица прожектори започна да мига. Един от сценичните работници вдигна три пръста, после два, после един... платформата, на която стояхме, се задвижи.

Залата беше претъпкана. И огромна. Гледах я пред себе си — изобщо не можеше да се сравни с онова, което виждах на монитора. Никога през целия си живот не се бях изправяла пред толкова много хора наведнъж. Устата ми съвсем пресъхна, запрегльщах трескаво. Щях ли изобщо да мога да пея?

Зъннн! Кара започна интродукцията, Фиона я последва на баса. Хей Лин се включи на барабаните — доста колебливо изсвири първите два такта, но после се стегна — *ра-та-та, ра-та-та-та*. Отворих уста. И... не можех да си спомня текста!

После видях това на видео. Майка ми ме беше снимала. Приличах на някое от онези животни, които понякога заслепяваш нощем на магистралата — вцепенено от светлината на фаровете, се блещи насреща ти в пълна паника.

Кара ме изгледа вбесено, но не изгуби самообладание. Просто изсвири отново солото си без издайнически паузи. И този път устата ми започна да произнася думите, без да се консултира с мозъка ми:

*Училището свърши,
петък вечер е сега,
не знаех толкоз скоро
че ще стигнем до това...*

Гласът ми звучеше малко силно по непознатата звукова уредба, но инак си беше съвсем нормален. Смайващо нормален.

*... съвсем не предполагах
за тези свои чувства...*

Всъщност започваше да...

*Уоо, съботата е самотна,
уоо, неделята е зла...*

... Започваше да ми харесва. Обземаше ме чувството, че се получава. Давай, казах мислено на огромната публика. Това е забавно. Песента е хубава. Заслушайте се в нея. Вижте ни. Харесайте ни.

Кара страстно подхвана солото. Пръстите ѝ летяха. Китарата ѝ пееше. Момиче, ти си невероятно добра, помислих си — обичах я заради това. И публиката също я обичаше. Гръмнаха аплодисменти и изведнъж тълпата вече съвсем не беше страшна, а чудесна, и аз обичах всеки един от тях.

Нежна като сълза, мечтата се завърна...

Извинявай, Тарани. Може би другия път ще го изпея вярно!

Искам на училище да ида пак!

Последен акорд от Кара, гръмовен удар по чинелите от Хей Лин. Леле, помислих си. Значи така звучи, когато три хиляди души плеснат с ръце, за да те аплодират.

Светлините примигаха. Платформата се плъзна обратно.

О, не, помислих си. Искам да остана там още миг. Моля ви! Но водещият вече обявяваше следващия участник. Времето ни беше изтекло. Всичките три минути и половина.

— Страхотно! — ухили се до уши Хей Лин. — Кога ще го повторим?

— След двайсетина минути — задъхано отвърнах. — Ако спечелим. Иначе може би никога...

— Все ще развалиш удоволствието на другите! — тросна се Фиона и съсипа прическата си с лъсналата си от пот длан. — Но ако спечелим наистина, ще трябва пак да излезем... Ирма, моля те, *моля те*, този път недей да забравяш текста!

— Да не би да намекваш, че съм сбъркала? — опитах се да си придам оскърбен вид. — Просто реших, че интрото на Кара е толкова прекрасно, че публиката трябва да го чуе още веднъж!

Кара се ухили и отметна влажен кичур гладка тъмна коса:

— Да бе!

* * *

Шоуто продължи. Момичето с танца все още беше сред най-добрите, които видяхме. Щяхме ли да я победим? Можехме ли наистина да спечелим?

— Ще ми се да бяхме в залата — измърмори Хей Лин. — Тук напрежението така е сгъстило въздуха, че се чудя как още дишаме. А и не е същото да гледаш шоуто само на екран.

Пийнах вода. Гърлото ми пак беше пресъхнало. Кара барабанеше с пръсти по масата — дългите нокти на ръката, с която свиреше, правеха трак-трак-трак, трак-трак-трак.

— Блестящо, сладурчета... — провикна се Ал Гатор и налетя да раздаде още змийски въздушни целувки. — Прекрасно! Страхотно интро, много нетрадиционно. А и костюмите ви ми харесват, сладурчета, много ми харесват...

— Благодаря — рече учтиво Хей Лин, когато той се плъзна да лепне въздушна целувка на някого другиго.

Трак-трак-трак. Ноктите на Кара продължаваха да потракват. Очите ѝ бяха залепнали за екрана.

Предпоследният участник. Някаква момчешка група, казваха се „Бримстоунс“. Доста обикновена интродукция на баса, после...

Подскочих на седалката.

— Какво е това?!

Звук като... не знам, не знам как да го кажа. Сякаш китарата беше жива, сякаш можеше да диша, да се движи, да пее. Влизаше право в мен, под кожата ми, в сърцето ми. Толкова чисто. Толкова близко, сякаш между нас нямаше никакви разстояния.

*Някъде сред всички светове
трябва място да има,
някъде сред всички светове
трябва време да има,
място да те срещна, миг да те обичам,
отсега завинаги...*

— О — прошепна Кара, напълно вцепенена от звука. — И как пее...

Пееше солокитаристът им. Седях, втрънчена в екрана, неспособна да откъсна очи от него дори за миг. Не че беше чак такъв хубавец. Косата му беше кестенява и дълга — не точно по модата. Лицето му бе изпито, а тялото му — може би прекалено кльощаво. Но *музиката...* музиката беше *неземна*. Нищо подобно не бях чувала преди. Буквално виждах мястото, за което той пееше. Огряно от звезди, прекрасно и невъзможно далечно. Високи дървета, обляно от ярка луна поле и някой, който слуша и се усмихва — момиче с копrienено проблясваща на лунните лъчи дълга коса... Очите ми се замъглиха от сълзи, всички светлини, екрани, суетящи се хора изчезнаха, останаха само дърветата, полето, момичето... и Кед, чиито сиви очи бяха така изпълнени с копнеж, че той разкъсваше и моето сърце.

Кед... откъде знаех, че се казва Кед? Никой не ми беше казал името му. Бях го разбрала от музиката му. Истина като музиката му. И може би тъкмо затова да познаваш музиката му, означаваше да познаваш него самия.

Когато и последният омагьосващ акорд стихна, в залата се възцари мъртва тишина. Публиката стоеше съвсем неподвижна, като в транс. Знаех какво чувства. Искях той да засвири пак, толкова отчаяно го желяех, че дори не можех да помръдна.

А после се разрази същински хаос. Хората се изправиха на крака, катереха се по столовете, блъскаха се по пътеките. Като че всички искаха да се доближат до сцената. Дори не ръкопляскаха, само крещяха, свиркаха, пицяха за още. Но платформата вече беше преместила Кед и „Бримстоунс“ далече-далече и вместо тях пред публиката стояха две слабички момиченца с еднакви сини тоалети и каубойски шапки с пайети — последните участници за тази вечер.

Водещият се опитваше да продължи с програмата:

— А сега, приятели, върнете се по местата си и нека приветстваме топло Пеещите близначки...

Но думите му не оказваха на тълпата абсолютно никакво въздействие. Пеещите близначки изглеждаха уплашени до смърт. И аз на тяхно място щях да съм. Когато шест-седем фенове проникнаха през охраната и започнаха да се катерят по сцената, момичетата просто се врътнаха и побягнаха, размахали китари и руси плитки.

— Върнете го на сцената! — изкрещя едър мъж с костюм в радиостанцията си. — Не ми пука какво пише в програмата, само го върнете на сцената, преди да са потрошили залата!

Очевидно някой се подчини на заповедта. Скоро след това платформата с Кед и „Бримстоунс“ отново се появи на сцената.

— Моля — каза Кед в микрофона с тих колеблив глас. — Може ли малко тишина?

По чудо всички млъкнаха.

— Май... май ние спечелихме.

Възгласи и ръкопляскания, но този път по-тихи. Искяха да слушат какво им казва той.

— И си помислихме... може би искате да чуете песента още веднъж?

Зачудих се дали изобщо някой е питал журито. Нямаше време. Не че имаше значение — „Бримстоунс“ ни бяха прегазили, и ние си го знаехме. Как така никой не беше чувал за тях досега? Без съмнение всяка уважаваща себе си звукозаписна компания би сключила с тях договор секунди след като получише демозаписа им...

После спрях да мисля за жури, за награди и за звукозаписни договори. „Отсега завинаги“ изпълни ума ми, сърцето ми, тялото ми и не бях способна на нищо друго, освен да слушам.

* * *

По пътя към вкъщи само мълчах в колата.

— Съжالياваш ли, че не спечели? — попита баща ми. — Нали знаеш, че не става всеки път.

— Знам.

— А и те бяха добри, нали? Тези „Джемстоунс“.

— „Бримстоунс“, татко.

— Както и да е. Не е точно моята музика, но не бяха лоши.

— Бяха прекрасни!

— Ето на, видя ли. Не е срамно да загубиш от някого, който просто е по-добър от теб.

— Не.

Но не беше заради загубата. Аз дори не бях очаквала да спечелим, просто не исках да се изложа напълно. И благодарение на Кара и останалите — бях го постигнала.

Не, онова, което ме правеше толкова мълчалива, онова, което ме караше да се чувствам някак тъжна и уплашена, беше изражението, което мярнах върху лицето на Кед сред тълпата зад кулисите. Другите четирима от групата се държах точно както бихте очаквали от нова група, току-що спечелила първия си договор за запис — крещяха, хилеха се като малоумни и позволяваха на усмихнатия Ал Гатор да ги тупа по гърба. А онзи умееше да разпознава богатството, когато го чуе.

Но Кед...

Той продължаваше да държи китарата си, всъщност се беше вкопчил в нея, все едно тя е щит, който го пази от останалия свят. А сивите очи, големи и сериозни, на изпитото му лице, гледаха не щастливо, а напълно объркано.

3. ЛУДОСТТА

Манията по „Бримстоунс“ помете Хедърфилд като лавина. В един миг никой не ги беше чувал, а в следващия са навсякъде — по радиото, в сутрешните новини, в музикалните магазини и на плакатите. Вече никой не си лепеше на шкафчетата в съблекалнята плакати на Лайза Ти. Никой не носеше фланелки на „Космик джам“. Изведнъж съществуваха само „Бримстоунс“.

Дори и моите приятелки Пазителки не бяха имунизирани срещу това.

— Хей, Корнелия! Да не си забравиш ключовете! — взех ги от масата в кафенето и ѝ ги подадох.

— Да, благодаря... — отвърна тя и се пресегна с подозрително рязко движение.

Това ме накара да си отдръпна ръката и да огледам както трябва онова, което държах. Върху кръглия пластмасов ключодържател се мъдреше лицето на Кед.

— Охо, какво имаме тук? — възкликнах. — Поредната тийнейджърка, влюбена в звезда! Поредната жертва на ужасната лудост по „Бримстоунс“!

— Млъкни! — сопна се Корнелия. — Върни ми го!

Разбира се, веднага ѝ го дадох. Почти веднага. Само се наложи малко да ме погони около масата — примерно около четири обиколки. Преди най-сетне да ме хване, вече бях разкрила, че нейният ключодържател с Кед си има и още една тайна — като го натиснеш, изломотваше един стих от „Отсега завинаги“.

— Не е ли сладурско! — рекох задъхано. Да, трябва да правя повече гимнастика.

Бузите на Корнелия пламтяха в алено.

— Продавах се с намаление — измънка тя. — Купих го само защото беше евтин.

— О, да, убедена съм, че е тъкмо заради това!

— Прекрасно се разговаря с теб. Да не мислиш, че не знам какво си залепила от вътрешната страна на дневника си?

Мой ред беше да се изчервя.

— Това е друго. Купих я, защото...

— Защото беше евтина?

— Не, защото...

Защото и на снимката с автограф Кед изглеждаше почти по онзи начин — толкова тъжен, толкова самотен. Но не можех да ѝ го кажа.

— Добре де, харесвам музиката му. Да не би да е престъпление?

* * *

Стана още по-зле. Ключодържателите и снимките с автограф бяха дреболия. Скоро всички започнаха да носят дрехи и прически като на „Бримстоунс“, а някои от момчетата заразнасяха евтини пластмасови копия на знаменитата китара на Кед — „Сродна душа“. Понякога сякаш коридорите на училище „Шефилд“ бяха населени единствено с клонинги на Кед. Как всичко стана толкова бързо? А хората все купуваха ли, купуваха. Нищо чудно, че усмивката на Ал Гатор се разширяваше все повече и повече всеки път, когато се появеше по новините.

Някои от съучениците ми бяха започнали да се шляят насамнатам с отнесен вид, като си тананикаха текста на „Отсега завинаги“. Със или без слушалки. Носеше се слух, че хванали някакво момче от училището да краде в един магазин — нямал пари да си купи новия албум на „Бримстоунс“ и очевидно смятал, че не може да живее без него. Две момичета се сбиха за яке с автограф от Кед и бяха отстранени от училище за две седмици.

А после, две седмици след „Звезден експрес“, Кара дойде при мен и каза, че има нужда от моята помощ.

— Заради Фиона е — рече тя. — Не е идвала на училище от няколко дена и не вдига телефона. Според мен ѝ се е случило нещо. Моля те, ще дойдеш ли с мен у тях?

Никога не бях ходила у Фиона. Преди „Джейд сисърс“ почти не се познавахме. Но Кара беше от моя клас, беше ми добра приятелка и очите ѝ тъмнееха от тревога. Разбира се, съгласих се и предложих:

— Може би трябва да дойде и Хей Лин.

И така, днес след училище и трите отидохме в къщата на Фиона, където тя живееше с вечно заетия си баща.

Още щом слязохме от автобуса, „Отсега завинаги“ ни заля като вълна.

— Сигурно е тази — Хей Лин посочи спретната бяла сграда с четири балкона със зелен парапет откъм шосето. — Поне оттам идва музиката.

Позвънихме на входната врата, но никой не отвори. Най-сетне на един от долните балкони излезе жена.

— Приятелки ли сте й? — попита тя.

— Тъ, да — отвърнах аз.

Не бях сигурна дали ще се зарадва, като го чуе. Изглеждаше така, сякаш й беше писнало и беше много сърдита.

— Тогава, *моля ви*, бихте ли я накарали да спре тази дандания? Така е вече повече от денонощие, а баща й е в командировка. Направо ще полудея!

— Ще я спрем — побързах да кажа аз. — Ако ни пуснете да влезем. Тя сигурно не чува звънеца.

— Нищо чудно — тросна се жената и хлътна обратно в апартамента.

Няколко минути по-късно входната врата избръмча и ние влязохме.

— На горния етаж, вядно — рече Кара. — Ако поблъскаме по вратата, би трябвало да ни чуе въпреки музиката.

Почукахме. После задумкахме. После изкресяхме името на Фиона. Абсолютно никакъв резултат.

— Ами сега?

— Не знам — рече Хей Лин. — Трябва да е тук. Може би не иска да вижда никого.

Трябваше да вземем и Корнелия, помислих си аз. Тя може да мести предметите със силата на мисълта си, а също — да отваря ключалки. Много полезен номер. С Хей Лин не можехме да направим почти нищо — не и без да се издадем пред Кара и всички останали в околността, че сме Пазителки.

— Тя ще се срещне с мен, независимо дали това й харесва, или не — рече твърдо Кара и надникна през отвора за писма на вратата в

полутъмната стая. — Така си и мислех — измърмори тя. — Някой има ли химикалка, парче тел, или нещо подобно?

Парче тел? Какво смяташе да прави — да отвори ключалката?

— Аз имам химикалка — обади се Хей Лин и я извади от чантата си.

Кара я пъкна в отвора за писма и забърника вътре.

— Хванах го! — възкликна най-сетне тя и измъкна дълъг ластик през пролуката. На края му висеше ключ. Кара го пъкна в ключалката и отвори вратата на апартамента.

— Фиона? — повика тя. — Фиона, влизаме.

Все още нямаше отговор или поне не се чуваше от рева на музиката.

Някъде сред всички светове трябва място да има...

Някой пееше заедно с музиката, все едно в дует с Кед. Не звучеше като Фиона — този глас беше дрезгав и глух, по-скоро грачеше, отколкото пееше.

Но беше точно тя — Фиона. Седеше на пода наред стая, цялата облепена с плакати на Кед, отрупана с възглавници с лика на Кед и списания, от чиито корици тъжно гледаше лицето на Кед. Беше облечена във фланелка с неговия образ. Бейзболна шапка е надпис „Бримстоунс“ бе нахлупена върху късата ѝ бяло-руса коса с козирката назад. Очите ѝ бяха затворени. По лицето ѝ се стичаха сълзи.

Място да се срещнем, миг да те обичам...

Хей Лин намали музиката. Без гласа на Кед за фон този на Фиона звучеше още по-зле. Дрезгав и заглъхнал — почти шепот. Но дори и без музиката тя продължаваше да пее и да се полюшва в такт с ритъм, който само тя чуваше. И това беше най-страшното.

— Фиона — Кара коленичи до нея, — Фиона, престани!

Тя прегърна приятелката си и успя за миг да спре непрестанното полюшване. Фиона най-сетне отвори очи.

— Толкова е тъжно — прошепна тя. — Толкова е тъжно...

— Може би трябва да направя чай — предложи Хей Лин, инстинктивно включвайки се в ритуала панацея за всички неприятности в нейния дом.

— Чаят няма да я оправи — рече Кара и ме погледна. — Махни диска. Извади това нещо от машината и го счупи!

Не беше ужасно, беше прекрасно. Прекрасна, прекрасна музика...

Но тогава погледнах обляното в сълзи лице на Фиона и разбрах какво има предвид Кара. Това беше прекалено. Това не беше нормално тийнейджърско вживяване. Това си беше истинска лудост, нездрава и вредна. Извадих диска от уредбата, сграбчих го с две ръце и го счупих.

Фиона изкрещя:

— Не! Ти го унищожи! Ти съсипа Кед!

— Чуй ме — рече й Кара. — Чуй ме, Фиона. Сега ставаш, слагаш едно яке и идваш у нас. Веднага!

— Защо? — попита Фиона. — Аз просто си слушам музика...

— Веднага! — настоя Кара и направо я изправи на крака. — Ирма, помагай...

Фиона сигурно бе седяла на пода много дълго. Краката й не я слушаха, а тя продължаваше да повтаря, че просто искала да я оставят на мира — измежду мрънкането, че съм й счупила диска.

— Ще оставим бележка на баща ти — рече Кара. — И съобщение на телефонния секретар, в случай че се обади. А сега да вървим!

По пътя до автобусната спирка Фиона постоянно затваряше очи и тананикаше песента на Кед. Наложих се Кара да я раздрусва, за да я накара да се държи що-годе нормално.

— Нещо не е наред — изсъсках аз на Хей Лин. — Нещо определено *не е наред!*

— Така е — прошепна тя в отговор. — И знаеш ли какво ми се струва? Това намирисва на магия!

Замислих се над думите й. А също и как изглеждаше Кед — все едно не е от този свят. Толкова отчаян.

— Може би ще е добре ти, аз и едни магьосници, дето ги познаваме, да отидем да се видим с господин Кед Попзвездата. Колкото по-скоро, толкова по-добре.

Хей Лин се усмихна доволно.

— Бива си ни за телепати! Тъкмо това си мислех и аз!

4. ЧОВЕКЪТ ОТ БАРД

Да се видиш с Кед се оказа нелека задача. „Звездна музика“ в лицето на Ал Гатор с въздушните целувки, бе закарала „Бримстоунс“ в голяма ферма край Хедърфилд и им бе подсигурила охрана, както подобава на новоизгрели звезди. Първо се опитахме да го интервюираме за училищния вестник. Де такъв късмет!

— Съжалявам, сладурчета — рече Ал Гатор. — Кед не дава интервюта за местни медии.

Като че изобщо не ни помнеше. Но пък, разбира се, много неща се бяха случили от концерта „Звезден експрес“ насам. Освен всичко друго, господин Гатор бе станал много, ама много богат човек.

Отвратена, върнах на Уил мобилния й телефон.

— Не става — рекох. — Нямаме национално разпространение.

Някакъв ученик бутна лакътя на Уил и тя едва не изпусна телефона, но той продължи нататък, без да се извини. Дочухме мънкащо, фалшиво изпълнение на „Отсега завинаги“.

— Може би просто ще успеем да се промъкнем вътре — предложих. — В края на краищата, имаме магически сили. Че колко ли ще е трудно?

* * *

Прочути последни слова, помислих си аз, докато лежах върху мокрото и пълно с овце зимно поле над, както я наричаха сега, фермата „Бримстоунс“. Имаха огради. И кучета имаха. Имаха аларми и камери. А охраната им бе с такова телосложение, че пред тях планинските гори изглеждаха дребосъчета.

— Аз може и да се оправя с кучетата — рекох. С изключение на Лийфи, който упорито се цупеше, успях да накарам животните да ме харесат. — Уил вероятно ще се спазари с камерите и алармите. Ама останалото?

— Не можем да правим неща, които бият на очи — настоя Корнелия. — Може да сме извън града, но все пак наоколо има хора. Искам да кажа, и други хора освен Гатор и неговите горили.

Беше права, макар че в момента наоколо имаше повече овце, отколкото хора. Една от тях, дружелюбно агънце с нашийник и звънец с изписано на него името „Моли“, постоянно се опитваше да ми изяде ръкава.

— Ако можехме да станем невидими, щеше да е добър номер — промърморих с копнеж и нежно отблъснах любопитния нос на Моли. — Но май още никой не му е хванал цаката...

Всички глави наоколо се заклатиха.

— И без това нямаше да ни прекара зад оградата — рече Уил. — Освен ако не успеем да се промъкнем през нея с доставките или нещо такова.

— Хммм — рекох замислено. — Добра идея...

* * *

— В следващия си живот — изсъска Уил — не бих искала да се преродя в кашон с банани.

Знаех какво чувства. Да те подхвърлят в каросерията на микробус заедно с половин тон бакалски стоки и още четири момичета определено не се вписваше в представата ми за приятно изкарване.

— Този кара като луд! — възкликна троснато Тарани. — Надявам се, че няма да блъсне някого!

— Сигурно се ядосва заради закъснението.

Вероятно е много дразнещо три сънени на вид овце ненадейно да ти преградят пътя. Но това накара доставчика да спре и да слезе от камиона, което, от наша гледна точка, беше главното. Докато се мъчеше да натири овцете обратно в нивата, ние припряно се качвахме в каросерията отзад.

— Не биваше да дърпа така Моли за врата — смънках. — Тези овце се държат съвсем дружелюбно, няма нужда от грубости.

— Не всеки може да се разбира с животните като теб — рече Корнелия.

— Шшшт! — изшътка ни Уил. — Май стигнахме до вратата...

Камионетката спря. Високоговорителят изскърца, шофьорът отговори нещо и подкара.

— Вътре сме — прошепна Тарани. — Уил, не мислиш ли, че ще е по-добре да...

— Работя по въпроса — обади се Уил.

Лицето ѝ беше съсредоточено. Секунда по-късно моторът на колата заглъхна. От другата страна на тънката метална преграда се посипа поток от сърдити ругатни.

— Май днес не му е ден, а? — изкисках се аз.

Вратата се затръшна. После се разнесе скърцане от вдигане на капак.

— Сега — подкани ни Уил. — Излизайте. Тихо!

Измъкнахме се възможно най-безшумно. За щастие шофьорът бе погълнат от проблема с двигателя. Свряхме се зад един плет и веднага щом престанахме да се виждаме от шосето, Уил накара мотора отново да запали. Стреснатият шофьор се изправи толкова внезапно, че прасна едрата си глава във вдигнатия капак на колата.

— Не му е ден, и това си е — прошепнах.

— Не бъди толкова самодоволна — скастри ме Тарани. — Той нищичко не ни е направил, нали така?

— Не, но с Моли не беше особено любезен.

Внимателно се промъкнахме по-близо до фермата и останалите постройки — притичвахме от храст до храст, от прикритие до прикритие. А Уил нареждаше на всички наблюдателни камери да гледат в другата посока.

— Мястото е обширно — отбеляза Тарани. — Той може да е навсякъде. Откъде да започнем?

И тъкмо тогава до нас достигна звук, едва доловим, откъм постройката, която явно преди е била плевнята, когато фермата си е била ферма. Звук от китарни струни.

— Какво ще кажете да е оттам? — посочих вратата на плевнята.

* * *

Старата плевня заемаше огромно, мъждиво осветено пространство. Очевидно я превръщаха в студио, но работата далеч не

беше завършена. Голяма част от помещението заемаха скелето и найлони, миришеше силно на прясна боя.

В полумрака китарата отново звънна.

Спрях рязко, защото този път нямаше съмнение. Това беше „Сродна душа“ на Кед и никоя друга — нея не можеш да я сбъркаш. Погледнах към Хей Лин. Тя кимна. Определено бяхме дошли където трябва. Запромъквахме се тихо напред, като не се отделяхме от сенките.

Той седеше върху преобърнат сандък и тихо свиреше. И дори сега — колеблива, плаха, в процес на композиране — новата песен бе завладяващо красива:

*Дойдеш ли там, до завоя на пътя,
дето залезът блещука във прахта,
де тревожните почиват,
там, където свършва пътят
тъй безкраен, а до тебе — верни хора,
у дома,
у дома,
да откриеш какво си загубил.*

Защо всяка песен, която това момче изпява, е толкова тъжна, помислих си. На такова място — де тревожните почиват и където свършва пътят тъй безкраен — не можеше да пристигнеш. Беше *невъзможно*. И тази невъзможност не беше в думите, беше в гласа. Сетих се за Фиона, с пресипналия глас, която бе пяла с часове, обляна в сълзи. Ако запишеха тази нова песен, щеше да има още Фиони. Хиляди.

— Трябва да престанеш — чух се да казвам.

Уил заръкомаха яростно, но вече беше късно. Беше ме чул. Акордите замлъкнаха и той се обърна — опитваше се да види кой говори.

— Кой е? — попита тихо. — Кой е там?

Излязох иззад найлона.

— Аз — отвърнах. — Запознахме се на шоуто „Звезден експрес“.

Това беше малко преувеличено, разбира се. Не можеш да наречеш запознанство един поглед през препълнена с хора стая. Но горе-долу беше вярно.

Той се втренчи несигурно в мен.

— Ти да не беше от... онези момичета в зелено и бяло?

— „Джейд сисърс“. Да.

Почувствах се поласкана, че ме помни. Като глупачка.

— О!

Не зададе нито един от въпросите, които се очакваха: какво правиш тук, кой те пусна вътре и тъй нататък. Сякаш просто прие, че съм там. Само за миг погледът му стана почти толкова отнесен, колкото и този на Фиона.

— Китаристката ви... напомня ми за... — той млъкна и продължи по съвсем друг начин. — Един ден ще стане добра. Тя може да стане Музикант.

Произнесе думата „музикант“ по особен начин, все едно бе някаква титла. Почувствах се оскърбена от името на Кара — че тя вече си беше музикант, при това — добър. Но имах усещането, че от неговата уста това е висша похвала. Неговите критерии май бяха по-различни от нашите. Дори не бях убедена, че живеем на една и съща планета.

О... Мисълта ми се препъна и рязко спря. Ами ако... ами ако това не беше само израз? Ами ако той наистина беше от... отнякъде другаде?

— Защо каза, че трябва да спра? — попита ме той сериозно.

— Защото причиняваш болка на хората. Музиката ти е... вредна за тях.

Чувствах се ужасно жестока, че го казвам. Изглеждаше толкова беззащитен. Толкова тъжен. Но и това, разбира се, беше част от проблема.

Той остана неподвижен сякаш цяла вечност, вкопчил се в безценната си китара.

— Сигурна ли си? — попита най-сетне.

Кимнах.

— Твърде могъща е. Ние не сме свикнали с толкова силно въздействаща музика. Тя ни причинява болка.

Очите му изглеждаха почти свръхестествено огромни. Като че принадлежаха на нощно създание, а не на човешко същество.

— Но аз не зная какво друго да правя — прошепна той.

Толкова отчаян... Опитах се да се сетя за нещо положително и утешително, което да му кажа.

— Сигурно... можеш да правиш и друго. Освен да свириш и пееш.

Той погледна китарата си.

— Мога да правя разни работи от дърво — рече той. — Аз... навремето доста ме биваше в това.

Няма нищо лошо да си добър дърводелец, помислих си, макар че това не може да ти докара доходите на попзвезда.

А после се сетих за песента, която пееше. „Да се завърнеш у дома“.

— Кед — попитах го, — имаш ли нещо против да ми кажеш откъде си?

Той като че леко се притесни, после отговори:

— От едно място, което се нарича Бард.

— И как е там?

— Прекрасно — рече печално той. — Има толкова много музика. Всеки свири поне на един инструмент, всички пеят... Всички ядат, пият и дишат музика от деня на раждането си до смъртния си час. Бард е *построен* върху Музиката.

Докато говореше, той добиваше все по-мрачен вид.

— Звучи ми като страхотно място за живеене, ако си музикант.

Той се усмихна тъжно.

— Точно така, ако си Музикант — отново онова странно подчертаване на думата, все едно е с главно М.

— Защо тогава не се върнеш там?

Той рязко стана.

— Не мога.

— Защо не можеш?

— Просто не мога. Пък и без това не съм Музикант.

— Ти майтапиш ли се? По-добър от теб не съм чувала!

Той поклати мълчаливо глава.

— Не, не съм. Наистина.

— Кед... Къде точно е Бард?

— Далече.

Трябваше да попитам. Ако грешах, той щеше да ме помисли за ненормална, но трябваше да знам.

— Далече като например... на друга планета?

Той се вцепени. Обърна се. Втренчи се в мен.

— Откъде разбра?

Бинго! Въздъгнах. После пуснах най-лъчезарната си усмивка за спечелване на доверието.

— Слушай, Кед... Май е време да се запознаеш с моите приятелки.

Отне ни доста време да го убедим, че и ние имаме известен опит с другите светове. Но дори и след това той продължи да твърди, че не можем да му помогнем. Никой не можел.

— Защо? — попита Хей Лин.

Той погледна китарата си — изведнъж се беше засрашил.

— Мен... мен ме изгониха. Извърших Нарушение.

Нарушение? Това не звучеше толкова страшно. Като да нарушиш правилника за движение, нещо такова.

— Не си длъжен да ни разказваш, ако не искаш — рече Уил.

О, да, длъжен си и още как, помислих си. Искам да знам.

Той въздъгна.

— Щом разберете, вече няма да искате да ми помогнете — заяви той.

Звучеше съвсем убедено.

— Защо не?

— Първо на първо, защо искате да ми помагате? Защо изобщо се интересувате от мен?

— Ами... ами защото...

Защото така е редно, помислих си аз, но това някак си звучеше страшно лицемерно.

— Заради музиката, нали?

— Не съвсем.

Но трябваше да призная, че ако не свиреше така и не пееше така... ами, сума ти хора не биха го погледнали втори път.

— Разбирате ли, аз не съм роден с музикален талант.

— Да не би това да е престъпление? — възкликна Корнелия.

— Не. Но на Бард е много трудно, когато нямаш музикална дарба. Не сте били там и не знаете... там *всичко* е свързано с музиката. А аз просто не можех. Опитвах се, упорствах, но винаги ми казваха, че свиря фалшиво, че бъркам ритъма, че... просто всичко вършех не както трябва и дори не го чувах. Бях се родил без музикален слух. Обикновено хората бяха мили с мен. Казваха, че нямало значение, че в други области съм добър. Така си и беше. Но, разбирате ли, всички те са нищо в сравнение с музиката. Баща ми е Музикант. Един от най-младите, спечелили някога титлата. Не можех да понеса, че съм го разочаровал.

— И какво направи? — попита тихо Тарани.

— Отидох на... на едно забранено място. Кръгът на Тишината.

При последните думи гласът му потрепери, почти стихна. Той си пое колебливо дъх и продължи, явно решен, че трябва да научим и най-лошото:

— Казват, че ако си пожелаеш там нещо, понякога то се сбъдва. И аз си пожелах... Така отчаяно исках баща ми да се гордее с мен. Както и... Аня.

— Коя е тя? — попитах, но вече знаех от начина, по който го каза.

— Едно момиче. Прекрасно момиче. Исках да се оженя за нея. Но не мислех, че тя би ме взела, ако не стана Музикант.

Пръстите му докоснаха струните на китарата и изсвириха един-единствен нежен акорд. Изведнъж разбрах, че косата на Аня е тъмна. Със среднощен цвят — като акорда.

— И така, отидох в Кръга вдън горите. Легнах на черните камъни под разрушената арка. И заспах. Когато се събудих, слънцето залязваше, но знаех, че е още рано да се прибирам. Първо трябваше да свърша нещо.

Млъкна вбесяващо. Ръката му продължаваше да гали черното дърво на китарата. Този път не докосна струна, но въпреки това въздухът сякаш се изпълни с едва доловима тайнствена музика. Може би беше ехо.

— Какво? — попитах аз най-накрая. — Какво трябваше да свършиш?

— Да направя „Сродна душа“. От абаноса на разрушената арка. Каза го толкова тихо, че едва различих думите.

— И? — подсказах. Не исках пак да млъкне.

— Отне ми цяла нощ — работех на лунната светлина. На сутринта вече имах тялото на китарата. Струните купих от един майстор на инструменти. Но останалото идваше от Кръга на Тишината. И изведнъж по чудо просвирих. Известно време трябваше да го крия и да се преструвам, че напредвам бавно. Но беше, сякаш се бе отворила затворена врата. Изведнъж разбрах за какво са ми говорили всички непрекъснато. Изведнъж започнах да го чувам. Беше все едно... все едно изведнъж да се излекуваш от глухотата.

Дори и през тъгата, която сякаш никога не го напускаше, радостта от откритието сияеше като светлина. Неволно погледнах „Сродна душа“. Всичко това — от една китара? Невероятно. Дори и да идваше от... как го нарече, Кръга на Тишината?

— Нареккоха го Късно пробуждане. Казаха, че било малко чудо. Но в края на краищата узнаха как беше станало това чудо. Старейшините се събраха в Кръга на Хармонията и произнесоха присъда над мен. Бях нарушил Закона на музиката, казаха. Бях създал Мерзост. И трябваше да бъда изпратен в изгнание. Отвориха пролука между Акордите на Битието и ме накараха да мина през нея. И сложиха звяр страж, за да ми попречи да се завърна. Пътят е затворен, не мога да си ида у дома.

Пръстите му отново погалиха струните и изтръгнаха акорд — звук, пълен със скръб и изоставеност. Пъстри очи, помислих си. Аня е имала пъстри очи.

— И сега аз имам музиката — рече той най-сетне. — И нищо друго.

Възцари се мълчание, дълбоко и неспокойно. И в това мълчание нахлуха Ал Гатор и трима от телохранителите му.

5. ДЪХЪТ НА СФИНКСА

— Ето ги! — изкрещя изпълнителният директор на „Звездна музика“, макар че на никого не му беше ясно как така ни позна в този сумрак през тъмните си очила. Може би човекът имаше рентгеново зрение. — Изведете тези нарушители извън територията на фермата!

— Пропуснала си някоя камера — изсъсках аз на Уил.

— Не мисля — тя замижа за миг и отвори очи. — Ох, да му се не види! — възкликна, като сочеше малка кутия до вратата. — Пропуснала съм един микрофон.

Една от горилите, перчеща се с впечатляващи мускули изпод опънатата черна фланелка с надпис „Бримстоунс — охрана“, пристъпи напред съвсем заплашително.

— Елате с мен, дами — избоботи, — човекът иска да се махнете и съвсем не се шегува.

— О, ние с радост ще си тръгнем — отвърнах. — Стига и Кед да дойде с нас.

— Не, госпожице, няма да стане...

— Но аз искам да отида с тях — обади се тихо Кед.

— *Какво?!* — гласът на Ал Гатор бе станал писклив от учудване. — Какво каза? Що за бръмбари са ти пуснали в главата?

— *Просто искам да се махна* — повтори спокойно Кед. — Май вече не искам да бъда попзвезда.

Гатор пребледня, после почервения, после почти полилавя от гняв. Доста интересно представление.

— Нали не мислиш, че... ако си мислиш, че аз... *разбираш ли* колко пари... — лomotеше така разгорещено, че не успяваше да си завърши изреченията. После като че се напъна свръхчовешки да овладее яростта си. — Чуй ме сега, хлапе, добре ме чуй. Не се ли грижих за теб? Не ти ли дадох всичко, което поиска? Ти си добро момче и прекрасен музикант, не твърдя обратното, но ти просто не живееш на земята...

— Може би е така. Но където и да заживея в бъдеще, няма да е тук — отвърна Кед и се запъти към изхода.

— Спрете го! — кресна Гатор на охраната. — Заведете го в стаята му. Заклучете вратата. Нервен пристъп — малко успокоителни, има нужда от пълна тишина, да не вижда никого... знаете процедурата. Скоро ще се освести.

Двама великани пристъпиха към Кед. Гатор и третият се насочиха към нас.

— Що се отнася до вас — рече заплашително Гатор, — ще ви науча как да не се занимавате толкова с...

— Момичета! — възкликна Уил. — Долу ръкавиците!

Хей Лин и аз отскочихме на една страна, Уил и Тарани — на другата. Корнелия махна небрежно с ръка и изведнъж част от скелето се люшна и се стовари върху един от гавазите, погнали Кед. Хей Лин вдигна ръце и неочаквано излезе такъв вятър, какъвто там, в обширното помещение, не можеше да завее. Найлоните заплющяха и се разхвърчаха, а после литнаха надолу и се увиха около онзи на пода и колегата му, който се опитваше да отмести скелето от него. Докато настървено се мъчеха да се освободят, се чуваха приглушени ругатни. Грабнах една кофа боя, магнах капака и плиснах съдържанието върху главореза, който посягаше към Уил. Струята го уцели право в носа. Той се спря с рев, подхлъзна се и тупна по задник на пода. Лицето и горната част на тялото му бяха оцветени в много изискан нюанс на виолетовото.

Забавих се със секунда, докато се наслаждавах на гледката. Влажни ръце сграбчиха ръката ми изотзад — опитвах се да я извият зад гърба.

— Пусни ме! — креснах. — Пусни ме, грозен жабок!

Не щеш ли, той ме пусна.

— О, Ирма! — възкликна вбесено Уил. — Обеща, че вече няма да правиш така!

Обърнах се. На пода — с изумен вид — клечеше едър жабок. С миниатюрни тъмни очила на... физиономията си.

— Ако искаш пак да се превърне в онзи гадняр, целуни го ти — изсъсках. — Чу как смяташе да постъпи с Кед!

— Грабвайте го и да се махаме оттук — предложи Корнелия. — И да не го изтървете! Нали помните какви неприятности си имахме

миналия път?

— Стана случайно! — троснах се аз с пламнало лице.

Ако момче настоява да те целуне, когато ти не искаш да те целуват... Пък и нали го превърнах обратно в човек. След като най-сетне го намерихме. Но ясно си спомнях колко време прахосахме из блатата в търсене на една конкретна жаба сред стотици други. Сграбчих жабока, преди да е избягал, пузнах го в една празна кофа и я покрих с фланелата си.

— Това трябва да го задържи тук.

Оцапаният с боя охранител се беше изправил и залиташе неуверено към нас. Сигурно почти не виждаше, но нямах намерение да му позволя да ме докопа — ръцете му приличаха на челюстите на багер, само дето бяха още по-големи. Единият от затрупаните главорези бе успял да избуца скелето от себе си и почти се бе освободил от найлона. Крайно време беше да се махаме. Втурнахме се към вратата — и петте заедно с Кед — и аз я затръшнах подире ни.

— Заклучи я — подхвърли Уил на Корнелия. — И се погрижи да си остане залостена.

Корнелия сложи длан на ключалката и напрегна съсредоточено лице. Механизмът възпроизведе поредица от щракания, които прозвучаха много категорично.

— Няма скоро да намерят ключ за това — рече тя със задоволство в гласа.

И ние се втурнахме към портата. Там имаше катинар — за Корнелия той беше детска игра — но нямаше страж, само радиоуредбата, която бяхме чули да използва доставчикът. Скоро се намерихме от другата страна и се заизкачвахме по хълма към обора с овцете, където бяхме оставили велосипедите си.

— Ще тръгнат ли да ни преследват? — попита малко нервно Тарани.

— Не мисля — изпуктах, задъхана от изкачването. — Когато Гатор го няма, за да им дава заповеди, ще се щурат, без да знаят какво да правят.

— Може би — Уил отметна коса от челото си с решителния жест, който много добре познавах. — Но въпреки това, да не се мотаем.

Тя погледна Кед, който трепереше от ледения вятър. В плевнята беше топло и той беше само по тънка бяла риза.

— Искаш ли да си отидеш у дома?

— Нали ти казах, не мога.

— Но ако можеше... ако ти помогнем... искаш ли?

Не бързаше да отговори, но когато най-сетне го направи, пламенността му бе показателна.

— О, да! — въздъхна той. — Повече от всичко на света. Повече от всичко във всеки свят.

— Тогава — рече Уил — според мен трябва да отидем при Оракула.

* * *

В самото сърце на безкрайността се издига Крепостта на Кандракар. Много, много далече от стария овчи обор на замръзналия хълм сред полята. И все пак... Когато Уил извади Сърцето на Кандракар, ние отиваме там за миг. Понякога като че сме там във всеки възможен смисъл — и тялом. Друг път — сякаш всичко се случва само в съзнанието ни. Но и в двата случая е съвсем реално.

Зала с много колони. Нежното присъствие на Оракула.

Довели сте ми Изгнаник.

— Да — отвърнах аз. — Надяваме се... искаме да го отведем у дома му.

Той е нарушил законите на своя народ. Нарушил ги е умишлено.

— Но той се разкайва! И толкова иска да се прибере у дома. И... и не може да остане в Хедърфилд. Макар и неволно, той вреди на хората с музиката си.

И затова, Пазителки на Кандракар, вие искате да му помогнете?

— Моля ви! Да.

Милостива подбуда. А проявите на милост не бива да се отхвърлят. Но знайте: можете да заминете за Бард. Обаче звярът, поставен от Старейшините на страж, е там по право и когато се опитате да го преодолеете, не може да използвате Сърцето срещу него.

— Но... но как ще успеем?

Без Сърцето, знаех добре, нашите сили са немощни и понякога непредсказуеми.

Тъкмо това трябва да откриете сами. Все още ли искате да опитате?

Не виждах другите, но усещах, че са с мен чрез връзката помежду ни през Сърцето, и чувствах, че са съгласни.

— Да.

И световете се завъртяха.

* * *

Свиреше вятър — неспирно. Под краката ни се стелеха сиви пясъци с мирис на пепел. Над главите ни — сиво празно небе, неогряно ни от слънце, ни от луна.

— Това ли е Бард?! — възкликнах невярващо.

От музиката на Кед си бях представяла картина на поля, горички и ручей, над които се носят гайдите на овчари. Каквото и да бях очаквала, със сигурност не беше това!

Кед поклати глава.

— Не — извика силно, надвиквайки вятъра. — Това е... мястото, където пази звярът. Това всъщност не е свят, а нещо като... *междинно място*.

Зарадвах се. Направо не ми се мислеше какво е да живееш тук.

Пясъците се движеха. Осъзнавах, че да стоиш неподвижно означава бавно да потъваш. Вече бях затънала до глезените в пясък. Ако останех достатъчно дълго на едно място, щях ли просто да... изчезна? Имах ужасното предчувствие, че тъкмо това би се случило.

— Според мен трябва да продължаваме да се движим — обади се Уил.

— *Аз потъвам* — оплака се Тарани.

— Всички потъваме — казах аз. — Да седиш на едно място е лошо хрумване.

— Тук нищо не е солидно и постоянно — съгласи се Кед. — Освен звяра.

Повлякохме се през пясъците. Вятърът свиреше край нас — свиреп, понесъл пясъчинки, които жулеха кожата ни.

— Къде е този звяр? — попита Тарани, като се оглеждаше тревожно. — Далече ли е?

— Не зная — отвърна Кед. — Бил съм тук два пъти, опитвах се да... — той млъкна, сякаш се срамуваше от това, че се е опитал да се противи на присъдата, наложена му от неговите Старейшини. — И двата пъти просто се появи изневиделица.

Вървахме, защото не биваше да спираме, не защото имахме цел. Пред нас пясъците и небето така се сливаха, че хоризонт просто нямаше. Не можех да кажа дали той се приближава, или не. Небето си оставаше все същото — нито се смрачаваше, нито просветляваше.

След дълго безцелно бъхтене из плаващите пясъци Уил се поспря да си поеме дъх.

— Не можем да продължаваме така вечно — заяви тя. — Можеш ли да се сетиш за нещо, което си направил, за да накараш звяра да се появи?

— Просто се опитвах да се върна у дома — отвърна уморено Кед.

— Да, но... как?

— Когато Старейшините ме прогониха, те изсвириха отвор сред Акордите на Битието. Нещо като пролука в музиката. Помислих си, че ако мога да направя същото, ще успея да се върна.

— Значи си свирил на „Сродна душа“?

— Да. Нямам друг инструмент.

— Хмм. Можеш ли да свириш, докато вървим? Ще видим дали ще се получи нещо...

Кед кимна и свали „Сродна душа“ от гърба си. Разкърши пръсти и засвири. Кой знае защо, не звучеше толкова омагьосващо като в Хедърфилд. Тук нотите се отронваха странно кухи. Кед се разколеба:

— Съжалявам! Нещо не е както трябва.

— Продължавай да свириш — настоя Уил. — Не е нужно да е хубаво, продължавай да свириш!

За миг той изглеждаше едва ли не обиден. Да искаш от музикант да свири недостатъчно добре — това за Бард вероятно бе нечувано. Но ние все още не бяхме на Бард, и както я карахме — можеше никога да не стигнем там.

— Изсвири песента „Да се завърнеш у дома“ — предложих. — И я свири така, сякаш наистина ще стане, а не все едно е блян, който

никога няма да се сбъдне.

Той ме стрелна със странен поглед. Но все пак засвири нежните акорди, които бяхме чули в плевнята.

*Да стигнеш мястото, където пътят свива,
Където залезът сияе през прахта...*

Вятърът изведнъж се усили. Усили се и понесе още повече песъчинки. Почти нищо не се виждаше. Избърсах внимателно очи, но от това стана още по-зле.

*Където неспокойните почиват,
Където свършва пътят, тъй безкраен...*

Препънах се. Точно пред мен имаше нисък, груб варовиков зид, който не бях видяла, преди да се натъкна на него. Ама че странна форма имаше. Почти като...

Почти като *нокти*.

Вцепених се. Очите ми се отправиха на бавно пътешествие нагоре, докато тилът ми не се опря във врата ми.

Беше *грамаден*. Онова, което бях докоснала и го бях взела за варовиков зид, беше просто част от лапата му. Силният песъклив вятър, който ни караше да вървим прегърбени като баби... това бе дъхът му. А нейде отгоре чифт кафеникавозлатисти очи с натежали клепачи, всяко колкото часовника на кула, ме гледаха.

Разнесе се тътен, който ми напомни за грохота на метрото. А после се чу глас, гръмовен, както подобава на такъв грамаден звяр.

— ПЪТЯТ Е ЗАТВОРЕН.

— Какво е *това*?! — изцвърча Хей Лин. — Нещо като... като лъв?

— Сфинкс — отвърна Тарани. На нея можеше да се разчита за такава информация. — Човешко лице, лъвско тяло и тъъ... щедри размери.

— ПЪТЯТ Е ЗАТВОРЕН.

— Добре де, добре, и първия път те чухме — измънках аз. Как да не мрънкаш: силата на звука си беше направо като на рок концерт.

— ПЪТЯТ Е ЗАТВОРЕН.

Потърках ухото си. Започваше да ми омръзва да го слушам.

— Е, поне го намерихме — заяви Уил. — А сега какво ще го правим?

6. ЗАГАДКИТЕ ПО ПЪТЯ

Кед изсвири един акорд на „Сродна душа“.

— Сега музиката ми притежава много по-голяма сила, отколкото когато ме прогониха — рече той. — Старейшините изсвириха този звяр и той се появи. Може пък аз да успея да го залича със свирене.

Уил се намръщи.

— Предлагаш да го... убием? С музика?

— Не точно да го убием. Просто да го... *заличим*, за да не ни причини зло.

Погледнах към гигантската глава горе, към огромните кафеникави очи, които продължаваха да ни гледат втренчено.

— Само не го ядосвай — посъветвах Кед. — Май не ми се ще да съм наблизо, ако това чудо реши да се бори с нас...

Кед всъщност не ме слушаше. Главата му бе склонена над „Сродна душа“, сякаш се опитваше да долови от нея звук, който само той чуваше. Пръстите му докосваха струните, уверени и опитни. Но нотите, които свиреше, нямаха нищо общо с обичайните му нежни тъжни мелодии.

Ииййяааанг!

Сърдит, изкривен вой, акорд, който не е акорд. Цялата потръпнах. Все едно да слушаш как нокът стърже по черна дъска, само че двайсет пъти по-зле.

Вятърът стихна. Сфинксът наведе великанската си глава по-близо до земята. Ноздрите му трепнаха, но леко.

Иийяааанг! Иийяааанг!

Хей Лин бе паднала на колене и потъваше в сивия пясък. Лицето ѝ бе мокро от сълзи. Опитах се да ѝ помогна, но ми беше трудно да дишам — сякаш въздухът на това място бе изчезнал заедно с вятъра.

Иийяааанг!

Корнелия сграбчи ръката ми.

— Ставай! — рече задъхано тя. — Ще потънеш!

Да ставам ли? Но аз бях... Не, не стоях права. Бях застанала на четири крака, а пясъкът вече ми стигаше до лактите. Гърдите ми се повдигаха тежко — мъчеха се да поемат въздух, да дишат...

Ийяаанг! Ийяаанг!

— Не!

Беше Уил. Крещеше — откъде ли намираше въздух за това?

— Престани! Кед, престани, ще ни убиеш!

Сърдитите антиакорди замлъкнаха. Спусна се тишина. Полъхът на вятъра разроши косата ми и аз го всмуках, без да ме е грижа за пясъка и камъчетата. Нали беше въздух. Беше прекрасен.

— Но... но то действаше!

По лицето на Кед бе изписан гняв, нещо, което се случваше рядко — гняв, че са го прекъснали.

— Не, не се получава. Твоето свирене ни бе хванало в капан. То ни задушаваше. Караше ни да потъваме.

— Но аз не знам какво друго да правя!

— Нито пък аз — отвърна Уил, — но не това е начинът!

— Може би трябва да му зададем гатанка? — предложи Тарани.

— Гатанка ли? Защо? — попитах.

— Така се прави със сфинксовете. Дали пък не беше обратното? Да, точно така. Ние трябва да разгадаем загадка.

— Но той не ни е питал нищо!

Поне беше спрял да реве ПЪТЯТ Е ЗАТВОРЕН и така беше по-добре, но иначе не беше точно от приказливите.

— Щеше ми се да можем да го поразим с малко от старомодните Въздух, Огън, Вода и Земя — промърморих.

— Не можем — срязва ме Уил. — Не бива да използваме мощта на Сърцето.

— Знам. Само си мечтаех.

Тарани гледаше замислено сфинкса. И той я гледаше така.

— Какво върви на четири крака сутринта, на два — по обяд и на три — вечерта? — попита тя.

— Какво правиш? — изпъшках.

— ЧОВЕКЪТ — изрече сфинксът с глас, който разтреса пясъка.

— Леле, ама той говори!

Кед изглеждаше озадачен:

— Четири крака сутрин...

— ... е пълзящо бебе — обясни Тарани. — С трите крака е старец, защото има нужда и от бастун.

— Той говори! — не можех да повярвам, че чудовището наистина ѝ отговори.

— Какво е грамадно и кръгло и е построено върху музика? — попита Тарани. Импровизираше като луда.

— БАРД.

— Умничко си е — измърморих.

— Кой, аз или той? — попита Тарани и очилата ѝ проблеснаха.

— И двамата. Давай, умнице.

— Хммм. Не съм сигурна дали трябва да е гатанка, или просто да попитам как се влиза?

— ВЛИЗА СЕ ПРЕЗ МЕН.

— Благодаря — отвърнах и притиснах нежно пръст до горкото си ухо. — Но как точно?

Не ми отговори. Седеше и ме гледаше.

— Какво превръща сфинкса в порта? — попита Тарани, която по я биваше в тези работи от мен.

— ИМЕ.

— Така. А как е името ти, могъщи сфинксе? Разнесе се звук като от падащи камъни.

Смях? *Чудовището се смееше?!*

— ВИЖ КАКВО, ТАКА НЯМА ДА Е ЧЕСТНО.

Това беше най-човешкото нещо, което бях чула да казва.

— Трябва да познаем името му! — възкликна Тарани. — Нещо като „Сезам, отвори се“.

— Но това е безнадеждно! Може да се казва как ли не. Не може ли да ни подсказе? — възкликнах, и отговорът съвсем буквално ме помете.

— НАЧАЛОТО Е БЛИЗО, БЛИЗО И ПОКРАЙ, СРЕДАТА МИ СЕ ЧУДИ, ЧУДИ И СЕ МАЙ, А КРАЯТ МИ Е ДЪЛЪГ И ТЪНЪК, ОТ МЕТАЛ, И ТОПЛЯ АЗ ДУШАТА, ЩОМ ИЗРЕЧЕШ МЕ ЦЯЛ.

Измъкнах се от пясъка.

— Ами много ти благодаря — рекох. — *Страшно* ни улесни.

— Но той наистина ни улесни! — възкликна Тарани. — Хайде, момичета, това е просто шарада, можем да я разгадаем! Кед, според теб какво е това близко начало?

— Ами, зависи — отвърна объркано той.

— Най-простото. Как се казва най-просто „близо“ и „покрай“?

— *При* — осени ме отговорът.

— Добре, значи „при“. Първата сричка е „при“. Ами „чуди се и се май“?

— Почуда.

— „Припочуда“? Не става.

— Я! Че защо не? — възкликна Хей Лин и изведнъж млъкна. — Ама... не може ли да е точно „Я“?

— „ПРИЯ“ — отсече решително Тарани и изписа буквите в пясъка пред себе си.

Плитките ѝ танцуваха, а зад очилата зениците ѝ блестяха. Тя обича такива игрословици. Май за нея те са само игра.

— Моля ви, не може ли да побързате? — подканих ги, като се опитах да не прозвучи прекалено грубо. — Потъвам. А и краката ми започват да отказват!

— ... краят ми е дълъг и тънък, от метал — мърмореше Тарани. — Жица? Не, трябва да е „тел“.

Едно надраскано „тел“ се присъедини към „прия“... и Тарани възкликна:

— Ето! Получи се!

В пясъка бе изписана думата *ПРИЯТЕЛ*.

— Приятел! — възкликна тържествуващо Тарани. — О, благородни сфинксе, дали твоето име е Приятел?

— ДА.

— Тогава... би ли ни пуснал да минем, ако обичаш? Приятел?

Абсолютно никаква реакция от страна на сфинкса. Почувствах се измамена. А и продължавах да потъвам. Изтръгнах единия си крак от пясъка, после и другия. Това беше по-лошо от онзи уред, имитиращ изкачване по стълби във фитнес центъра, където понякога ходеше майка ми!

Тарани изглеждаше мрачна и разочарована.

— Съжалявам — отрони тя. — Бях толкова сигурна...

— Не си виновна ти — успокоих я аз. — Но наистина трябва да предприемем нещо. Краката ме болят ужасно и ако скоро не седна, без да потъвам в купчина пясък, аз просто ще... ще... — не знаех какво щях да направя. Да заплача? Страшно щеше да помогне, няма що.

— Разгадали сме го донякъде — предположи Уил. — Познахме името му. Трябва да има нещо в загадката, което не сме доразбрали докрай. Как беше онова последното?

Добре че отлично помня римувани текстове. Е, поне в повечето случаи.

— И топля аз душата, щом изречеш ме цял — издекламирах.

— „Цял“, това е думата „приятел“ — рече Тарани. — Но аз нали я изрекох! Защо това не е достатъчно?

Кед изведнъж вдигна глава.

— Май че знам — заяви той. — Тази загадка е измислена от Старейшините на Бард. А на Бард ние казваме, че една дума никога не е наистина изречена, ако не е изречена *чрез музика*.

— Да изречеш „приятел“ чрез музика? — учуди се Тарани. — Но как става това?

— *Като замениш буквите с нотите, които им отговарят от Бардическата скала, и ги изспириш* — отвърна Кед. — Ето така! — и той бързо надраска нещо в пясъка.

— Тъ, аз дори нашите ноти не умея да чета — рече Тарани. — А това ми прилича на... на завъртулки.

— Много е просто — обясни Кед. — Чуй! *П...* — Той изспири един акорд на „Сродна душа“. — *Р...* — Друга нота, по-висока. — Звучите *И* и *Я* бележим с една нота в Бардическата скала... *Т... Е... Л...*

Получи се странна мелодийка, е подскоци нагоре-надолу, никаква плавност. И освен дето огромните му ноздри трепнаха, тя не направи никакво впечатление на сфинкса.

Кед пусна китарата. Раменете му се прегърбиха.

— Безнадеждно е — изхлипа той. — Те са решили да не допуснат завръщането ми. И са измислили невъзможна за разгадаване загадка.

— Не — успокои го Тарани. — Природата на сфинкса не е такава. Трябва да има начин.

Изведнъж ме осени. Не зная как, разбира се, защото поначало за такива неща умът ми никак не сече, но този път бях сигурна, че съм права.

— Не е мелодия — заявих. — Като мелодия на нищо не прилича. Трябва да е *акорд*. Всички ноти, изспирени едновременно.

Кед отново вдигна глава. Погледът му стана отнесен, сякаш се вслушваше в нещо вътре в главата си.

— Права си — отсъди той. — Това е Хармония!

Той отново посегна да удари по струните, но аз хванах китката му и го спрях.

— Не — рекох. — Недей на „Сродна душа“.

— Защо не?

Не знаех защо. Беше нещо свързано с онова, което стана, когато той се опита да заличи сфинкса със свирене. Китарата беше някак си твърде добра тъкмо в това. Не исках да рискувам отново да се случи нещо подобно.

— Но как иначе? — зачуди се Кед. После се плесна по челото и сам си отговори на въпроса. — Но разбира се! Единственият истински начин да изречем „приятел“ чрез музика е да го изпеем като приятели. В Хармония. И всичко съвпада прекрасно, нали? Има по една нота за всеки от нас.

— Ама аз не мога да пея! — изскърца нервно Корнелия. — Изобщо не мога да пея!

— Трябва да изпееш само една нота — успокои я Кед. — Това всеки го може. Ще те науча.

Това беше най-странната репетиция, на която съм присъствала през живота си. Стоим си там всичките и пристъпяме от крак на крак, за да не потънем. Над нас сфинксът ни гледа с очи като прожектори, надвиснал в неизменното сиво небе. И Кед, който търпеливо обясняваше на всяка от нас: „Това е твоята нота, Тарани — «Р», ето така, хайде, поemi си дълбоко дъх и да я чуем... А сега ти, Корнелия, нотата за «ИЯ», да, точно така, задръж, добре...“ — докато най-сетне акордът израсна сред нас, нота по нота, странен и сложен, и все пак някак си напълно съзвучен, напълно и истински хармоничен...

ПРИЯТЕЛ...

От сфинкса се разнесе тътен, сякаш се отваряше порта, и между гигантските лапи изгря нова светлина — пъстрота от слънце и сянка, листа и треви и звън на арфа.

— МИНАВАЙ, ПРИЯТЕЛ — рече сфинксът.

И заедно излязохме на слънце.

7. ЗАЛИЧИТЕЛЯТ

Сфинксът, плаващите пясъци, унилото сиво небе изчезнаха, сякаш никога не ги е имало. Хладен бял мрамор оформяше кръг под краката ни с нисък насип покрай него, а отвъд насипа — дърветата, които винаги съм си представяла, докато свири Кед: високи и стройни, с изящно изрязани листа, които шумоляха от ветреца, далеч по-мелодичен от свирепия вятър от дъха на сфинкса. Но звънът на арфата изведнъж бе секнал.

— Мерзост!

Викът разтресе нежната шепнеща тишина. Висок слаб старец със съвсем побеляла брада бе скочил на крака върху насипа, където седеше. Той вдигна арфата, която държеше, и рязко удари с десница по струните.

Мраморът под краката ни се разлюля.

— Връщай се! — кресна той. — Връщай се, мерзавцо, или се изправи срещу гнева на Кръга!

— Почакай! — извика Кед. — Периус, моля те, изслушай ме! Аз се промених! Вече не съм същият. Та бих ли могъл отново да попадна тук, ако не съм се променил?

Ръката на Периус увисна във въздуха. Любопитство изместваше шока. И гнева, от които преди малко бяха пребледнели острите му черти.

— Не мисли, че можеш да ме надвиеш — рече той. — Дори и с онази... онази противна дисхармония, която влачиш.

Дисхармония? Сигурно говореше за „Сродна душа“, но аз не бях чула и една фалшива нота от китарата на Кед. Нито една. Дори и онези чудати сърдити антиакорди бяха странно верни.

— Съвсем не искам да се боря с теб, Периус — заяви Кед. — Да не би преди да съм се борил с теб? Не заминах ли послушно в изгнание, защото Старейшините отредиха така?

Старецът отново се наежи, войнствено и подозрително.

— Защо тогава се връщаш? Забраната все още тегне. Как си преминал покрай Звяра?

— С помощ — Кед протегна ръка и ни посочи. — С помощта на тези пет *приятелки* — той се погрижи възрастният човек да чуе добре последната, тъй важна дума.

За първи път Периус като че обърна внимание на нещо друго извън Кед и „Сродна душа“.

— Пет момичета... — рече той. — Ти и още пет момичета сте успели да преминете покрай сфинкса?

Кед се усмихна.

— Погледни по-внимателно. Те са по-значими, отколкото изглеждат.

Периус се втренчи в нас, една по една. После кимна бавно.

— В тях има някаква Хармония — заключи той. — Такава, че биха могли да станат Музиканти, ако притежаваха дарбата.

— Видя ли? — прошепнах на Хей Лин. — Нали ти казах, че сме добри!

— Шшшт! — изшътка тя, но въпреки това ми се усмихна.

— Девици на Хармонията, вие сте добре дошли на Бард. Но не ми харесва придружителят ви!

— Моля — бързо се намесих. — Само го изслушайте. Той толкова много иска да се върне у дома.

— Забраната тегне — повтори той, но не толкова строго като преди.

— Аз преминах покрай сфинкса! — настоя Кед. — Не е ли това достатъчно, за да ме изслушате отново? Чичо, моля те!

Чичо? *Родният чичо* на Кед се отнасяше с него по този начин?!

— Защо искаш да се върнеш на място, чиито закони и обичаи не тачиш? — попита Периус.

— Ти не разбираш. Аз... Моето място е тук. Навсякъде другаде аз ще съм... извън Хармонията. Чуй, аз написах песен. Може би ще разбереш...

— Не я докосвай! — Периус вдигна отново арфата си — държеше я като оръжие пред себе си. — Само да си докоснал онази Мерзост, и...

— Добре, добре! — Кед протегна празни ръце.

— Просто я изпей — предложих аз. — Или дори изрецитирай текста. Според мен ще е достатъчно, за да го накара да разбере.

Кед бавно задекламира текста на „Да се завърнеш у дома“. Периус слушаше, склонил глава на една страна, сякаш едното му ухо чуваше по-добре от другото. Гласът на Кед без подкрепата на „Сродна душа“ не беше по-красив от всеки друг човешки глас. Ала тъгата и копнежът и безнадеждната обич към всичко, което е изоставил — трябваше да си от камък, за да не се трогнеш, като го чуеш. А Периус като че имаше човешко сърце.

— Стой тук — нареди той най-накрая. — Ще призова Кръга. Те трябва да решат. Но що се отнася до мен, племеннико, аз ти вярвам. Израснал си.

* * *

Оказа се, че не бива да пристъпваме отвъд мраморната платформа, преди въпросът да се разреши. А на Кед му беше забранено дори да докосва „Сродна душа“. Наложих се Корнелия да я свали от гърба му и да я положи направо на мраморния под. Не разбирах съвсем страха им. Знаех, че „Сродна душа“ не е обикновен инструмент, ала все пак, каква ли вреда можеше да нанесе една китара? Особено ако никой не свири на нея... Но това си беше техният свят и ние играехме по правилата им.

Започнаха да се събират хора. Излизаха от обкръжаващата ни гора по един, по двама. Не само Старейшините на Кръга с техните сини препаски на челата и великолепни одежди, но и други. Малко момче, което срамежливо помаха на Кед, когато му се стори, че никой не го гледа. Мъж на средна възраст с прошарена кестенява коса и сиви очи, които твърде много приличаха на тези на Кед — явно му беше близък роднина. Баща му? Не си личеше съвсем от начина, по който се гледаха, защото за разлика от момчето мъжът не понечи да поздрави Кед. Може би Забраната го възпираше.

А после едно лице, което познах веднага, макар никога преди да не бях виждала момичето. Тъмна коса със среднощен цвят. Пъстри очи. Аня.

Кед неволно пристъпи към нея, после се възпря. Изпиваше я с очи, сякаш не искаше никога да поглежда нищо друго. А и тя го гледаше със същия копнеж.

Не бих го понесла, помислих си — не бих го понесла, ако не му позволяха да се върне у дома. Как можеха да бъдат толкова жестоки?

Огледах Старейшините, които бяха насядали върху ниския насип около кръга. Кога щяха да започнат обсъждането на случая? Засега само свиреха. Свиреха прекрасно, разбира се, макар аз все още да смятах, че Кед и „Сродна душа“ са по-добри. Но кога ли най-сетне щяха да започнат по същество?

Изведнъж дочух позната мелодия — мелодията на „Да се завърнеш у дома“, но този път я свиреше Периус на арфата си. Сега звучеше дори още по-нежно, по-нежно и много по-тъжно. Но откъде я знаеше Периус? Не бе позволил на Кед да я изсвири и той просто бе изрецитирал думите, не ги беше изпял. И все пак беше точно тя, както я бях чула в мрака на плевнята, само че изсвирена с повече увереност. И май тъкмо тогава осъзнах, че те отдавна са започнали по същество. *Нито една дума не е изречена вярно, докато не е изречена чрез музика.* Тук музиката бе законът.

Когато свършиха, лъчите на късния следобед падаха косо върху белия мрамор. Периус се изправи — очевидно беше говорителят на Кръга.

— Чуйте всички! — провикна се той. Мелодия продължаваше някак да звънти в гласа му дори и когато само говореше. — Чуйте го и го приемете! Забраната над Кед Алдасон може да бъде вдигната, ако той унищожи корена на своето злодеяние — мерзкият инструмент, който той нарича „Сродна душа“!

При първите думи Кед скочи на крака. Сега раменете му се прегърбиха. Знаех какво мисли — без „Сродна душа“ щеше да загуби музиката си. Можеше да му позволят да се завърне на Бард, но никога вече нямаше да бъде музикант — със или без главна буква.

— Какво ще кажеш ти, Кед Алдасон?

Кед дълго гледа „Сродна душа“ с такъв копнеж, сякаш щеше да откаже. Но после вдигна очи и погледна отвъд Кръга. Срещна погледа на баща си. И на Аня. И докато гледах, забелязах как устните ѝ трепнаха. От тях не се отрони звук, но дори и аз разчетох думите, които произнесоха: „*Моля те*“.

Кед кимна бавно.

— Приемам онова, което Кръгът отсъди — рече той. И бързо, сякаш не искаше да си даде време да размисли, сграбчи „Сродна душа“ за грифа, издигна я високо над главата си и се приготви да я строши о белия мраморен под.

„Сродна душа“ помръдна.

Видях го. Тя се гърчеше в ръцете му и започна да променя формата си. Грифът се закриви и заусуква и се превърна в черна змия. Кед продължаваше да го стиска и се опита да тресне змията о земята, но сред вихър от пера змията отново се преобрази и се превърна в черен лебед. Лебедът издигна човка и запя — пронизителен звук, толкова висок, че по-скоро се усещаше, отколкото чуваше. Кед го пусна и запуши ушите си в агония.

— Уил! Корнелия! Трябва да му помогнем!

Не знаех точно как, просто знаех, че не можем да го оставим да се справи сам. Вода, помислих си, вода, която да отнесе лебеда... Но преди да успея да произведа нещо повече от лека влага, лебедът изчезна, а на мястото му се появи момиче. Черна коса, коралови устни, ръце, грациозни като лебедовата шия... Тя протегна длани към Кед и се опита да го притегли в прегръдка.

Тарани издигна ръце, но Уил я спря.

— Не — рече тя. — С това той трябва да се справи сам.

И щом го каза, Кед отблъсна момичето и се обърна сляпо към Аня.

Момичето изчезна — на негово място се появи абаносовочерен кон и се издигна над Кед на задни крака. Можеше да го стъпче, тези копита щяха да го убият...

Корнелия удари с длан по земята и тя се разтресе. Конят изгуби равновесие и се строполи, но докато падаше, се преобрази.

Този път — в младеж. Много приличаше на Кед, но беше по-смугъл. По-горд. Много по-нагъл. И държеше китара, толкова черна, че поглъщаше светлината. Той посегна към струните и засвири. Не се чуваше музика — но там, където се отронваха нотите му, белият мрамор се топеше. Светът започна да се разтваря.

— Бягайте! — кресна Периус на тълпата. — Спасявайте се! Бягайте от Заличителя или той ще унищожи всички ни!

Сърцето ми блъскаше толкова бясно, че го чувах. Сега разбрах защо толкова се страхувах от „Сродна душа“. Това бе силата, скрита в черното забранено дърво — силата да превърнеш нещо в нищо, да *заличиш създаденото*.

Как Кед е могъл изобщо да свири на подобно нещо? И да създава такава прекрасна музика с него?

Белият мрамор на Кръга бе изчезнал. Огромни ями от пустота бяха започнали да зейват под краката ни. А Заличителят напредваше с жестока усмивка на наглото си лице, такава пародия на милата усмивка на Кед. Старейшините се опитваха да се преборят с него, ала беззвучните му ноти презрително трошаха инструментите им и продължаваха да падат и да рушат хармонията на Бард, да рушат света. Тишината бе по-лоша от писъка на лебеда — тя се врязваше в теб, проникваше в теб, вцепеняваше ума и сърцето ти, докато просто не започваше да ти се иска да престанеш да съществуващ... За миг всичко изглеждаше толкова безнадеждно. Защо изобщо да си правиш труда да се бориш с него? Раменете ми се схлупиха и пристъпих назад, извън Кръга. Как можехме да се надяваме да победим това... това *нищо*?

И тогава кой знае защо си спомних лицето на Фиона, бледо и мокро от сълзи, и дрезгавия ѝ глас, почти замлъкнал, почти стихнал. И в мен се надигна гняв.

— Уил! — призовах я аз. — Според мен е редно... според мен е съвсем редно, ако сега прибегнем до Сърцето!

— Мисля, че си права — отвърна тя и извади Сърцето на Кандракар.

Обля ни светлина, перлена и нежна. Почувствах и другите до себе си, почти като част от мен самата. И усетих силата, силата на цялата Природа, как се пробужда от нашия призив.

— Хайде да покажем на тая нагла цепеница, че не е единствената, която може да се преобразява — подканих.

Само трябваше да си го помислим.

Безнадеждността се свлече като изтръскан от хавлията пясък. Неугледните ни всекидневни дрехи изчезнаха. Когато сме в магическия си образ, ние сияем. О, а споменах ли също, че изглеждаме страхотно?

Направихме го тъкмо навреме. От Кръга бе останал само един камък. И ако Заличителят успееше да унищожи и него, беше ме страх

какво ще се случи с Бард.

— Заедно — рече Уил. — Хайде!

Нямахме време да съставим план или да излезем с хитроумна стратегия. Просто го ударихме с всичко, с което разполагахме — Въздух, Огън, Земя, Вода и енергия. Всички природни стихии се стовариха върху му наведнъж и го запокитиха назад, до самия край на Кръга.

Той просто стана, намести се във формата, която беше приел, и отново занастъпва. Опитахме пак — със съвсем същия резултат.

— Как да го *спрем*? — възкликна Корнелия. — Той постоянно приижда!

— Той е Заличителят — обади се гласът на Кед току зад нас. — Не можете да го заличите. Трябва да създавате, за да го победите.

Да създаваме? И точно тогава схванах.

— Сплетете стихииите! — провикнах се. — Сплетете ги отново заедно! Затворете ямите! Отново изтъчете Хармонията!

Разбраха ли какво им говоря?

Да. Въздухът се приближи с танцова стъпка, за да прегърне моята Вода. Земята се надигна, за да се присъедини към тях. Огънят подскочи и затрепка насам-натам. И нежен тласък от бялата енергия на Уил сля всичко. Един мраморен блок падна на мястото си.

Заличителят отвори уста и изпищя — ужасен беззвучен вик, който едва не разцепи черепа ми. Не му обърнах внимание. Вода. Въздух. Земя. Огън. Енергия. Още един блок...

Блок по блок ние възсъздадохме Кръга. Камък по камък изтласквахме Заличителя. Все по-назад и все по-назад. Докато не остана само една малка пролука от пустота, върху която той се сви, като продължаваше да крещи беззвучно насреща ни.

Уил протегна напред Сърцето.

— Сърце на Кандракар, води ни... — помоли тя.

Разбрах защо. Ако затворехме и последната пролука, къде щеше да отиде Заличителят? Да намери някоя друга пролука, през която да пропълзи, да намери друго сърце като това на Кед, така изпълнено с копнеж, че би приело и мрачна мечта?

В съзнанието ни се разнесе нежният глас на Оракула.

Достойна битка, Пазителки.

— Но как да я завършим? — попита Уил. — По-точно, как да я завършим, без да започнем нова някъде другаде?

Учете се на мъдрост. Един ден може би ще намерите отговора в сърцата си. Но тук и сега, този път, оставете това на мен.

Нещо се пресегна, нещо се оттегли и изведнъж формата, която Заличителят бе заел, изчезна напълно. Сега върху мраморния под, по който вече нямаше дупки, лежеше само счупена китара, куп изтръгнати струни и раздробени трески. Оракулът бе отвел Заличителя, за да го изправи пред съда на Събора. Помислих си за това какво бе сторил на Кед и на Фиона и на другите като нея, и се надявах Оракулът да не бъде твърде снизходителен към него.

А вие, Пазителки, готови ли сте да се завърнете у дома?

Завръщането у дома ми прозвуча като много добра идея. Но трябваше да знам...

— Почакай — рекох. — Аня. Кед. Трябва да знам...

Огледах се назад. Но Кед не ме видя. Той бе прегърнал Аня и бе заровил лице в косите ѝ. И съдейки по изражението на лицето ѝ, без риск мога да заявя, че всъщност тя нямаше нищо против да прекара целия си живот с един не музикант.

— Добре — отсъдих. — Да се връщаме у дома.

8. ДА ЦЕЛУНЕШ ЖАБОК

Завръщането на бруления от вятъра хълм над фермата „Бримстоунс“ беше мразовит шок. На мен някак си никога не ми е студено, когато съм в магическия си образ, но в мига, в който отново надяна обикновените си стари дрехи, ми става толкова студено и се чувствам толкова уморена и мръсна, колкото и всеки друг. А и ме очакваше неапетитната задача да върна на Ал Гатор човешкия му облик.

— Няма ли някакъв друг начин да стане това? — изстенах.

— Поне на мен не ми е известен — отвърна Уил.

— Не може ли *ти* да го направиш? — протегнах и кофата с жабока.

— Няма как да стане. Ти го преобрази, сега ти ще му върнеш предишната форма.

Отврат. Отврат, отврат, отврат. Но знаех, че трябва. Сграбчих жабока за тлъстото му тяло. Сега изглеждаше много объркан и не бях убедена дали в края на краищата не го предпочитам под формата на земноводно. Но работата трябваше да се свърши. Затворих очи, опитах се да не вдишвам през носа и бързичко го мляснах по осеяното с брадавици чело.

Зънни! Ал Гатор се завърна заедно с тъмните си очила. Но беше все така объркан.

— Е, здравейте, сладурчета — рече той. — Прекрасно е, че ви виждам. Абсолютно прекрасно!

Той припна по хълма обратно към фермата. Очевидно не си спомняше нито Кед, нито нас, нито охраната, нито пък битието си на жабок. По-късно обаче чух, че от това преживяване му останала склонността да квака, когато се изнерви.

— Мислиш ли, че Оракулът ни помогна и в това? — попитах Уил.

— Може би — усмихна се тя. — Но съм почти сигурна, че Сърцето ни помогна.

— Добре — рече Хей Лин. — Страхотно. А сега може ли да се прибирате, моля? *Замръзвам!*

* * *

— Отслабнала си! — заяви обвинително Хей Лин.

— Ами, такава, напоследък доста тренирах — обясних. — Нали се сещаш, влачене през плаващи пясъци, малко битки с чудовища, такива ми ти работи.

— Разбираш, че пак ще трябва да стеснявам полата ти, нали?

— Не може ли просто да я забодеш с карфици?

— Сигурно.

Отново бяхме в съблекалнята и се приготвихме за поредното надсвирване. Беше странно. Бяха изминали само няколко седмици, но не бе останала и следа от „Бримстоунс“ — сякаш никога не бяха съществували. Останалите четирима от групата пак си бяха съвсем незабележими момчета. Плакатите, албумите, фланелките и останалите рекламни стоки... хората сякаш бяха забравили защо са искали да ги имат и те просто се изгубиха. Но аз продължавах да пазя онази снимка на Кед в тефтера си. Ала на нея той сякаш изглеждаше по-малко тъжен. А сегиз-тогиз Корнелия докарваше на всички ни тръпки по гърба, като натискаше ключодържателя си. „Отсега завинаги“.

Фиона си беше пак старата Фиона. Дотолкова, че бе настояла да съберем отново „Джейд сисърс“ и пак да се пробваме да спечелим наградата.

— И запомни, в третия ред се пее „загубена сред пясъците“ — рече Тарани, като нервно си играеше с един от моливите за очи на Корнелия. — Не „захвърлена сред пясъците“, както го изпя на репетицията.

Направих гримаса.

— Ще опитам.

— Важно е!

— Знам. Ще опитам. Наистина, Тарани!

Бяхме написали нова песен. Според мен всъщност беше по-добра от „Отново на училище“, но щеше ли публиката да я хареса?

Нервни пеперуди пърхаха с криле по вътрешността на стомаха ми.

Влязоха Кара и Фиона — носеха пластмасови чаши и бутилка вода.

— И „Кобалт“ имат ново парче — рече Фиона.

— О, така ли? Става ли? — попитах, притаила дъх — най-вече защото Хей Лин продължаваше да стеснява полата ми с карфици, но и защото шансовете ни да спечелим „Беси“ много зависеха от отговора.

— Страхотно е — в гласа на Кара се биеха възхищение и тревога. — В момента правят проба на звука... ами, парчето си е страхотно.

— По-добро от нашето?

— Не, естествено! — тросна се Фиона. Но си личеше, че Кара мисли точно това, а тя беше истински музикант.

Хей Лин забодде и последната карфица.

— Готово — заяви тя. — Само недей да правиш циркови салта и тем подобни, че ще се набодеш.

Нямах такова намерение. Пригладих нефритенозелената пола и се огледах в огледалото. За миг останах така, като си спомнях как се чувствах, когато спечелих наградата. Абсолютната тръпка. Всички ни гледат, крещят, ръкопляскат, харесват ни, харесват песента ни... Можех да направя така, че да се повтори. Знаех, че мога. Беше нужно само желание...

Уил отвори вратата.

— Пет минути, момичета — обяви тя. — Успех!

А после изчезна обратно при мониторите и копчетата.

— Вече? — възкликна Фиона. Изглеждаше леко паникьосана. — Ама аз... Косата ми! Червилото!

— Изглеждаш чудесно — казах ѝ. — Всички изглеждате чудесно. А сега, да вървим да посвирим музика!

* * *

Бяхме добри. Ставахме все по-добри, помислих си. Публиката ни удостои с овации и хареса новата песен. И нещо повече, чувствах се страхотно, докато я пеех. Дори си спомних текста. Целия текст...

Не, не, не спечелихме. „Кобалт блу“ победиха. Те взеха наградата за пети път.

— Не използва магия — каза ми Уил, докато ѝ помагах да навие кабелите след концерта.

— Не — потвърдих. — Като се замислих... реших, че така ще е по-добре.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.